

יום ל' סיון אדר"ח תמוז תשע"ח פוסקים יומי – שו"ע יור"ד, הלכות כלאי זרעים סימן רצ"ז ובו ח' סעיפים

כח חומרא נוספת יש בדלעת [ודוקא בדלעת יונית] שלעיל סעיף כ' נתבאר שאם זורע שורה של דלועין בצד שדה תבואה די בהרחקה של ו' טפחים, וקמ"ל דזה רק בזרע שורה שלימה, אבל בזרע דלעת יחידית חמור יותר וצריך הרחקה יותר **הִיתָה שׁוֹרֵה שֶׁל דְּלַעַת זְרוּעָה** באופן שאינה נחשבת לשורה שלימה, כי בשורה שלימה נתבאר שדי בששה טפחים, **אִפְּלוּ דְּלַעַת יְחִידִית, וּבֵא לְזֵרֵעַ בְּצֵדָה תְּבוּאָה, מִרְחִיק בֵּית רְבַע** היינו עשר אמות וחומש על עשר אמות וחומש, **שְׁחָרֵי נִמְשְׁכוּ עָלֶיהָ וְחֻזְזִיקָה מִקּוֹם גָּדוֹל**.

כט בכל מקום ששיעורו בית רובע **כָּל דָּבָר שֶׁהִיא בְּתוֹךְ** אותו בית רבע **שֶׁמִּרְחִיקוֹן בֵּין שְׁנֵי הַמִּינִים עוֹלָה מִן הַמְּדָה אִפִּי** דבר שאינו ראוי לזריעה **כְּגוֹן הַקָּבֵר** שאסור בהנאה, או **וְהִסְלָעִים וְכִיּוֹצֵא בֵּהֶן** מ"מ מצטרפין לחשבון בית רובע.

יום א' תמוז תשע"ח פוסקים יומי – שו"ע יור"ד, הלכות כלאי זרעים סימן רצ"ז ובו ח' סעיפים

ל הַתָּלֵם מקום שחרשוהו ועי"ז נעשה עמוק משאר השדה או **אִם הַמִּינִים** מקום שפעם זרמו שם מים וכעת התייבש וראוי לזריעה **שֶׁהֵם עֲמֻקִּים טַפַּח וּרְחִיבִים טַפַּח, זוֹרְעִים לְתוֹכוֹ שֶׁלְּשָׂה מִיָּנֵי זְרָעִים** ואין הכוונה שמותר לזרוע בתוכו ג' מיני זרעים, אלא **אֶחָד עַל**

שְׁפַת הַתְּלָם מִכָּאן, וְאֶחָד מִכָּאן, וְאֶחָד בְּאֲמֻצֵּי כִי

העומק נחשב כהפרדה בין שלשתם.

לֹא מִתָּר לְנִטְעַ [דוקא שהוא נוטע עץ קיים שיש בו כבר עלים ויכול להפכם לשני צדדים וכלהלן, אבל אסור לנטוע מראש שני מינים אלו בגומא אחת, כי עד שיהיו עלים יהיו בעירבוביא] **שְׁנֵי מִיָּנִים בְּתוֹךְ גִּמְא אַחַת** וזה"ה בלי גומא, **וְאֶפְלוּ קִשּׁוֹת וְדִלְעַת יוֹנִית** שעליה מתפשטין ביותר, **וְהוּא שְׂיֵהָיָה מִיָּן זֶה נוֹטָה מֵעַל שְׁפַת הַגִּמְא לְכָאן, וְהַמִּין הָאֲחֵר נוֹטָה לְצַד הַשְּׁנִי** היינו שמהפך את העלים של מין א' לצד אחד, ואת העלים של המין השני לצד השני, **וְעִי"ו יִרְאוּ נִבְדָּלִין זֶה מִזֶּה. וְכֵן אִם נִטְעַ אַרְבָּעָה מִיָּנִים בְּתוֹךְ הַגִּמְא וְהִפְכָן לְד' רוֹחוֹתֶיהָ, חָרִי זֶה מִתָּר.**

יום ב' תמוז תשע"ח פוסקים יומי – שו"ע יור"ד, הלכות כלאי זרעים סימן רצ"ז וכו' ח' סעיפים

לֵב הָרוֹצֵה לְזַרְעַ שְׂדֵחוֹ תבואה או קטניות, (דין ירקות יתבאר להלן סעי' ל"ד) **מִזָּרַע מִזָּרַע (פ"י עֲרוּגוֹת עֲרוּגוֹת) מִכָּל מִיָּן וְכִי, אַע"פ שבתבואה התבאר לעיל סעי' י"ח ששיעור ההרחקה הוא בית רובע, מ"מ כשזורע ערוגות גראה ההרחקה יותר וסגי בשיעור דלהלן: מִרְחִיק בֵּין כָּל מִזָּרַע וְכִי מִזָּרַע שְׂדֵחֵי אֲמוֹת עַל שְׂדֵחֵי אֲמוֹת וְכִי לֹא לְהוֹלִךְ, אִפְּלוּ עַד שְׂלֹא יִשָּׂאָר בֵּינֵיהֶם**

בְּסוֹף הַמִּשְׁרָ אֲלֵא כָּל שְׁהוּא, שְׁחֲרֵי הֵם נִרְאִים
שְׁלֵא נִזְרְעוּ בְּעַרְבוּבֵיָא.

לג בסעיף הקודם נתבאר דין 'מישר' והיינו ערוגה, ונקראת ערוגה רק כשאורכה יתר
על רחבה אפי' מעט, אבל במרובעת ממש, נקראת קרחת ודינו כדלהלן: **רְצָח**
לְעֵשׂוֹת שִׂדְחוֹ קְרַחַת קְרַחַת מִכָּל מִיִן וְמִיִן, לְעִיל סְעִי
י"ח נתבאר ששיעור ההרחקה בין שדות תבואה הוא בית רובע, וע"ז בא השו"ע לבאר
שזה דווקא כשהשדה ארכו יותר על רחבו, אבל במרובע בדיוק, וגם יש בכל קרחת
בית רובע בדיוק דהיינו י' אמות וחומש על י' אמות וחומש, בזה הקילו להרחיק מעט
פחות מבית רובע, דהיינו י' אמות פחות רבע אמה וכדלהלן **לֹא יַעֲשֶׂה**
בְּתוֹךְ כָּל בַּיִת סָאָה היינו שטח של 2500 אמה מרובעות **יֹתֵר**
עַל תְּשַׁע קְרַחוֹת, כָּל קְרַחַת מִהֵן בַּיִת רִבַּע כִּי בַיִת
סאה היינו חמישים אמה על חמישים אמה, וא"כ יש בה כ"ה ריבועים של עשר על
עשר, וכשזורע ט' קרחות של בית רובע, נשאר רווח בין כל קרחת מעט פחות מ'
אמות, וְנִמְצָא רְחוֹק בֵּין קְרַחַת וְקְרַחַת קָרוֹב לְעֵשֶׂר
אֲמוֹת פְּחוֹת רְבִיעַ, שְׁכָּל בַּיִת סָאָה חֲמִשִּׁים עַל
חֲמִשִּׁים. וְמֵה בֵּין הַמִּשְׁרָ לְקְרַחַת, שְׁהַמִּשְׁרָ אַרְךְ
יותר מרחבו וְחֻקְרַחַת מְרַבֶּעֶת.

יום ג' תמוז תשע"ח פוסקים יומי – שו"ע יור"ד, הלכות כלאי זרעים סימן רצ"ז וכו' מ' סעיפים

לד' מיני ירקות שאין דרך בני אדם לזרע מהם אלא מעט, מתר לזרע מהם אפלו חמשה מינים בתוך ערוגה אחת, שהיא ששה על ששה טפחים, והוא שיזרע רק ד' מינים על ד' רוחות הערוגה דהיינו שזרע כל הרוח חוץ מהקרנות שמניח שם טפח ומחצה, ואחת באמצע, וגם יקפיד שירחיק בין מין ומין כמו טפח ומחצה, כדי שלא יינקו זה מזה. אבל יותר על ה' מינים לא יזרע, אף על פי שמרחיק ביניהם טפח ומחצה, לפי שמינים הרבה בערוגה כזו קטנה הרי הם פנטועים בערבוביא.

לה במה דברים אמורים, בערוגה שהיא בחרבה שהיא ערוגה בודדת במקום הרוב, ואין שם זרע אחר הזרוע חוצה לה. אבל ערוגה בין ערוגות, אסור לזרע בה חמשה מינים, שאם יזרע בכל רוח מערוגה זו וכו' יעשה בערוגה הסמוכה לה ובכל רוח מערוגה שסביבותיה,

¹ לעיל סעי' י"ח התבאר שיעור הרחקה בין שתי שדות של ירקות הוא ו' טפחים, אמנם זה רק כשיש לפחות שיש בשניהם שיעור שדה דהיינו י' אמות וחומש על י' אמות וחומש, אבל כשאין בשניהם שיעור שדה, שיעור ההרחקה הוא טפח ומחצה, אמנם אם בא לזרוע בשטח מצומצם של ו' טפחים על ו' טפחים, אין לזרוע יותר מה' מינים אפי' אם ירחיק טפח ומחצה ביניהם, כי יותר מה' מינים נראה כעירבוביא

יִרְאֶה הַכֹּל בְּמַעֲרָב. וְאִם הִטָּה כִּיפֵף אֶת הָעֲלִיץ
שֶׁבַעֲרוֹגָה זֹו לְכָאן וְעֲלִיץ שֶׁבַעֲרוֹגָה שֶׁבַעֲדָה
מִכָּאן עַד שִׁירָאוּ מִבְּדִלִיץ, מִתָּר. וְכֵן אִם עָשָׂה
תְּלָם שֶׁחֶרֶשׁ תֵּלֶם שֶׁאֲרָכּוּ לַפְחוֹת שֶׁשׁ טַפְחִים וְרַחְבּוֹ כְּשִׁיעוֹר עוֹמְקוֹ וְלַפְחוֹת טַפַּח
בֵּין כָּל עֲרוֹגָה וְעֲרוֹגָה, מִתָּר.

**יום ד' תמוז תשע"ח פוסקים יומי – שו"ע יור"ד, הלכות כלאי
זרעים סימן רצ"ז ובו ח' סעיפים**

לו אָסוּר לְזַרְעַ חוּץ לְעֲרוֹגָה בְּלֹא תְּלָם שִׁפְסִיק בֵּין
הָעֲרוּגוֹת וּבְלֹא נְטִיחָה שֶׁמְכּוּפֵף אֶת הָעֲלִים לְצַדְדִים שׁוֹנִים וְכִמוֹ שֶׁנִּתְבָּאֵר
בְּסֵעִיף הַקּוּדָם, וְאֶפְלוּ כִּנְגָד הַקְּרָנוֹת שֶׁל הָעֲרוֹגָה שֶׁאֵין
בָּהּ זֶרַע כְּפִי שֶׁנִּתְבָּאֵר בְּסֵעִיף הַקּוּדָם, הֵרִי זֹרַע כֹּל הָרוּחַ מִלְבַּד הַקְּרָנוֹת שֶׁשֵׁם
מִשְׁאִיר רֵיק כְּדִי לְהַבְדִּיל בֵּין הָרוּחוֹת, וְקַמ"ל שֶׁאֲסוּר לְזַרְעַ בְּסִמּוּךְ לַקְּרָנוֹת, גְּזֵרָה
שֶׁשְׁמָא יִזְרַע ד' הַמִּינִים רַק בְּד' זְווֹיֹת הָעֲרוֹגָה וְלֹא לְאוּרֵךְ
כֹּל הָרוּחַ, וְיִזְרַע מִינִים אַחֲרֵיהֶם חוּצָה לָהּ כִּנְגָד
הַזְּווֹיֹת, וְנִמְצָא הַכֹּל בְּמַעֲרָב.

לִזְ הִיָּתָה הָעֲרוֹגָה שֶׁשָּׂה טַפְחִים עַל שֶׁשָּׂה טַפְחִים, וְהִיָּה
לָהּ גְּבוּל מִסְבִּיבָה שֶׁגְּבֻלָּהּ טַפַּח וְרַחֵב טַפַּח סְבִיב בְּכַה"ג
אֲמַרְיִןן שֶׁהַגְּבוּל מִצַּטְרֵף לְשִׁטַּח הָעֲרוּגָה, וְשׁוֹב נַחֲשֶׁבֶת שִׁישׁ בַּה' ח' טַפְחִים עַל ח'
טַפְחִים, וּמִמִּילָא מוֹתֵר לְזַרְעַ בְּתוֹכָהּ ו' מִינִים, וְלֹא רַק ה' מִינִים כְּמוֹ בְּעֲרוּגָה שֶׁל ו' עַל
ו', וְלִכֵּן מִתָּר לְזַרְעַ בָּהּ בְּעֲרוּגָה זֹו אֶפְלוּ שֶׁמִּזְוָנָה עָשָׂר

מִיָּנִים, שְׁלֹשָׁה עַל כָּל גְּבוּל וְגְבוּל וְשִׁשָּׁה
 בְּאַמְצֵעַ, וַיִּרְחִיק בֵּין כָּל מִין וְמִין טַפַּח וּמַחְצָה.
 וְלֹא יִזְרַע רֹאשׁ שׁוֹרֵשׁ הַלְפֶת בְּתוֹךְ הַגְּבוּל, כִּיּוֹן שְׂדֵרְכּוֹ
 לְהַתְּפֹשֵׁט שְׂמָא יִמְלֵאֲהוּ וַיִּתְּפֹשֵׁט לְתוֹךְ הָעֲרוּגָה, וְנִחְשַׁב כְּזֹרֵעַ בְּתוֹךְ
 הָעֲרוּגָה. יוֹתֵר עַל זֶה מִי"ב מִיָּנִים עַל הַגְּבוּל וְי' מִיָּנִים בְּעֲרוּגָה לֹא
 יִזְרַע. כֹּל מִה שֶׁהִתְרַנּוּ לְזֹרֵעַ ה' מִיָּנִים בְּעֲרוּגָה רִגִּילָה וַי"ח מִיָּנִים בְּעֲרוּגָה עִם גְּבוּל
 זֶה רַק בְּמִיָּנֵי יִרְקוֹת, אֲבָל וְאֶסוּר לְזֹרֵעַ בְּעֲרוּגָה מִיָּנֵי זֵרְעִים
 בְּעֲנִין זֶה, מִפְּנֵי שֶׁהֵם נִרְאִים כְּלֵאִים מִפְּנֵי שִׁשׁוּהֵם בְּקִרְקַע
 יוֹתֵר זְמַן מִיִּרְקוֹת, אֲבָל מִיָּנֵי יִרְקוֹת, הַזֵּאִיל וְאִין דְּרָךְ
 בְּנֵי אָדָם לְזֹרֵעַ מֵהֶם אֵלָּא מְעַט מְעַט כִּיּוֹן שְׂנִלְקָטִים מֵהֶם,
 הֵרִי זֶה מִתֵּר, כְּמוֹ שְׁנַת־בְּאֵר.

יום ה' תמוז תשע"ח פוסקים יומי - שו"ע יור"ד, הלכות כלאי זרעים סימן רצ"ז וכו' סעיפים

לַח גְּבוּל שֶׁהָיָה גְבוּלָה טַפַּח וְרַחֵב טַפַּח וְזֵרְעוּ בּוֹ מִיָּנִים
 הַרְבֵּה כְּמוֹ שְׁנַת־בְּאֵר, וְנִתְּמַעַט מִטַּפַּח בֵּין מְגוּבָהוּ בֵּין
 מִרְחָבוֹ, אֲבָל נִשְׁאָר בּוֹ עֲדִיין רֹבּוֹ, מֵאַחַר שֶׁנִּזְרַע בּוֹ, כְּאִשֶּׁר,
 שֶׁהָיָה כְּאִשֶּׁר מִתְּחִלָּתוֹ אֲבָל מִכֵּאן וְאֵילָךְ אֶסוּר לְזֹרֵעַ בּוֹ עַד שִׁירְחִיק
 כְּשִׁיעוֹר.

לט הרוצה למלאות כל גנתו ירקות רבות יותר מה
 מינים בערוגה אחת ולא ירחיק ביניהם ורוצה לזרוע בלי צורך להרחיק
 כלל, עושה כל הגנה ערוגות מרבעות, אפלו ו'
 על ו' שכל ערוגה תהיה ו' על ו', ועושה בכל ערוגה חמשה
 עגולין ד' בארבע רוחותיה ואחד באמצע, וזרע
 מין בכל עגול והיינו שבוה כבר זרע ה' מינים, ומלבד זה וזרע ד'
 מינים אחרים בד' קרנות ערוגה כיון שאת הה' מינים
 הראשונים זרע באופן של עיגול, ה"ז יוצר הבדלה, וממילא מותר לזרוע עוד ד' מינים
 בקרנות הערוגה, נמצאו ט' מינים בכל ערוגה והם
 נראים מבדלים זה מזה, ואינו מפסיד אלא מה
 שבין העגולים בלבד שהוא מניחו חרב כדי
 שיראו העגולים מבדלים מן הקרנות ומבדלים
 זה מזה. ואם רצה שלא יפסיד כלום גם לא את הרווח שבין
 העיגולים, אם היו מה שזרוע בתוך העגולים זרועים שתי
 לאורך, זרע מה שביניהם שבין העיגולים ערב לרוחב, ואם
 היו זרועים ערב זרע מה שביניהם שתי, כדי
 שיראו מבדלים ובאופן זה א"צ להרחיק כלום.

**יום ו' תמוז תשע"ח פוסקים יומי - שו"ע יור"ד, הלכות כלאי
 זרעים סימן רצ"ז ובו ח' סעיפים**

והלכות כלאי בהמה סימן רצ"ז (ב) ובו ט"ז סעיפים

מִמֶּלֶךְ אֱלֹהֵי הַדְּבָרִים נִתְבָּאֵר שְׁבֻזְמָן שְׁיִשׁ בֵּין ב' הַמִּינִים הַרְחָקָה הָרְאוּיָה לָהֶם כִּדִּי שְׁלֵא יִינָקוּ זֶה מִזֶּה, אֵין חוֹשְׁשִׁין לְמִרְאֵית הָעַיִן כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאֵר לְעֵיל סְעִי כֵּא שֶׁאִם הִרְחִיק כְּשִׁיעוֹר אַע"פ שֶׁמִּין א' נוֹטָה עַל הַשְּׁנִי מוֹתֵר. וּבִזְמָן שְׁיִרְאוּ מִבְּדָלִים זֶה מִזֶּה, אֵין חוֹשְׁשִׁין לִיְנִיקוֹתָן אֲפֹלוּ הֵם זֶה בְּצַד זֶה כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאֵר בְּסַעֲיָף הַקּוֹדֵם בְּאוֹפֵן שְׁזוֹרֵעַ בְּצוֹרֵת עֵיגוּלִים, וְכֵן מֵה שֶׁנִּתְבָּאֵר בְּסַעֲיָף כֵּב שֶׁאִם יֵשׁ גֹּדֵר בִּינֵיהֶם אַע"פ שִׁיוֹנְקִים מִלְּמַטָּה בִּיחַד שְׂרִי כִּיּוֹן שֶׁהֵם מוֹבְדָלִים זֶה מִזֶּה. ♦

סימן רצז (ב) - דיני הרבעת והנהגת כלאי בהמה, ובו ט"ז סעיפים

א הַמְרַכִּיב זָכָר עַל נִקְבָּה שְׁאִינֹו מִינֹו אֲבָל אִם שְׁנִיָּהֶם אוֹתוֹ מִיֵּן אִפִּי זֶה שְׁחוֹר וְזֶה לָבֵן מוֹתֵר, בֵּינָן בְּבִהְמָה בֵּין שְׁנֵיהֶם טְהוּרִים בֵּין א' טְמֵא וְא' טְהוֹר, בֵּינָן בְּחֵיָה וּבְעוֹפּוֹת, אֲפֹלוּ בְּמִינֵי חֵיָה שְׂפִיָּם, תֵּרִי זֶה לֹאֲקָה.

יום ז' תמוז תשע"ח כוסקים יומי - שו"ע יור"ד, הלכות כלאי בהמה סימן רצ"ז (ב) ובו ט"ז סעיפים

ב אֵינֹו לֹאֲקָה, עַד שְׂיִכְנִים בְּיָדוֹ כְּמִכְחֹל בְּשִׁפּוֹפֶרֶת. אֲבָל אִם הֶעֱלָם זֶה עַל זֶה בְּלִבָּה, אוֹ שְׁעוֹרָרָם בְּקוֹל, הָיוּ מִפִּיֵן אוֹתוֹ מִפֶּת מְרֻדוֹת כִּיּוֹן

שבאופן זה אין אסור אלא מדרבנן, אע"פ שלענין הנהגת כלאיים מבואר להלן סעי'
י"א שאם הנהיגם בקול לוקה, במרביע אינו חייב אלא בעשה מעשה ממש.♦

**ג מתר להכניס שני מינים לדיר אחד, ואם ראה
אותם רובעים זה את זה אינו זקוק להפרישם כיון**

שאינו עושה שום מעשה מצידו, לית בזה אפי' איסור דרבנן. ובמקום דאכא
למיחש לפריצותא, דעבדי אסורא כתב בש"ך די ש כאן ט"ס וצ"ל
לפריצותא דעבדי, אסור. והכוונה שבמקום ששכיחי עבדים שהם מוחזקים לפריצות,
חיישינן שהם ירביעום בידיים, ולכן אסור להכניסם אפלו לדיר (נ"י פ"ק
הש"כר).

**יום ח' תמוז תשע"ח פוסקים יומי – שו"ע יור"ד, הלכות
כלאי בהמה סימן רצ"ז (ב) ובו ט"ז סעיפים**

ד אסור לישראל ליתן בהמתו לעובד כוכבים

להרביעה נחלקו הראשונים אם בן נח מוזהר על ההרבעה, לדעת הרמב"ם
מוזהר מה"ת, ולפי"ז פשוט שאסור ליתן לו משום לפני עור, ולדעת שאר ראשונים
אין בן נח מוזהר על ההרבעה, ומ"מ אסור לומר לו להרביע כמו כל אמירה לעכו"ם
שמדרבנן אסור לומר לגוי לעשות דבר שאסור לישראל לעשותו. וכן פל

אמירה לעובד כוכבים, אפלו באסור לאו כגון לתת לגוי בשר וחלב
השייכים לישראל ולומר לגוי בשל עבור עצמד בשר בחלב, דכיון שלישראל אסור
לעשות זאת, כמו כן אסור לו לומר לגוי לעשות זאת, אסורה (שם), ואפי' באופן
שעושה זאת בחפץ ששיד לגוי, נמי אסור כשעושה להנאת ישראל אם לא
שהעובד כוכבים עושה להנאת עצמו דבאופן זה שרי כשהחפץ
שנעשה בו איסור שיד לגוי, אבל כששיד לישראל אסור אפי' כשעושה להנאת עצמו
(הנהגות מרדכי דש"ב).

ה מי שְׁעַבַר וְהִרְפִּיב בְּהִמָּתּוֹ פְּלֵאִים, הִרִי הַנּוֹלָד
מֵהֶם מִתָּר בְּהִנָּאָה אִפִּי לְמִרְבִּיעַ עֲצָמוֹ, וְקַמ"ל שְׁלֹא קִנְסוּהוּ בִּזְהָ.
וְאִם הִיָּה מִיָּן טְהוֹרָה עִם מִיָּן טְהוֹרָה, מִתָּר
בְּאֲכִילָהּ וּכ"ש הַנִּרְבַּע עֲצָמוֹ שְׁמוֹתָר בְּאֲכִילָהּ [אֲע"פ שֶׁפְּסוּל לְגִבּוּהַ], וְאִם הִיָּה א'
טִמָּא וְא' טְהוֹר, הוֹלֵד אֲסוּר בְּאֲכִילָהּ כִּיּוֹן שֶׁא' מֵהַצְּדָדִים מִיָּן טִמָּא דְלַחֲמוּרָא חוֹשֵׁשׁ
לְזֶרַע הָאֵב.

**יום ט' תמוז תשע"ח פוסקים יומי – שו"ע יור"ד, הלכות
כלאי בהמה סימן רצ"ז (ב) ובו ט"ז סעיפים**

ו כָּל ב' מִיָּנִי בְּהִמָּה אִו חִיָּה אִו עוֹה, אָף עַל פִּי
שְׁדוּמִין זֶה לְזֶה וְגִדְלִים זֶה עִם זֶה וּמִתְעַבְרִין זֶה
מִזֶּה כְּגוֹן שֶׁתִּשְׁמִישׁוֹן וַיְמִי עֵיבוֹרֵן שׁוּוֹה, הוֹאִיל וְהֵם מוֹגֵדִים כִּב'
מִיָּנִים, אֲסוּרִים מִשׁוּם פְּלֵאִים, פִּיֶּצֶה, הוֹאִב עִם
הַכֶּלֶב, אִו וְכֶלֶב כְּפָרִי (פְּרוֹשׁ כֶּלֶב שֶׁמְגִדְלִין בְּנֵי הַכְּפָרִים
וְהוּא קָטָן וְדוֹמָה לְשׁוּעַל) עִם הַשׁוּעַל; הָעֲזִים עִם
הַצְּבָאִים; הַיְעֲלִים מִיָּן חִיָּה טְהוֹרָה שֶׁנִּקְרָאת יַעַל עִם הַרְחֵלִים;
הַסּוּס עִם הַפְּרָדָה פְּרָד, זֶה מִי שֶׁנּוֹלָד מִסּוּס וְחִמּוֹר, וְכִיּוֹן שֶׁיֵּשׁ בּוֹ חֵלֶק
מִחִמּוֹר וְחֵלֶק מִסּוּס, אֲסוּר בֵּין עִם הַסּוּס וּבֵין עִם חִמּוֹר; הַפְּרָד עִם
הַחִמּוֹר; הַחִמּוֹר עִם הָעֶרּוֹד (פִּי' חִמּוֹר הַבֵּר שֶׁגִּדְל
בְּמִדְבָּר), פְּלֵאִים זֶה עִם זֶה.

ז מִיִּן יֵשׁ בּוֹ מְדַבְּרֵי וַיִּשׁוּבֵי, כְּגֹזֵן שׁוֹר הַפֶּר
עִם הַשׁוֹר הַרְגִיל; וְהַרְמָהּ (פְּרוּשׁ סוּס מְדַבְּרֵי, מִן בְּנֵי
הַרְמָכִים) (אֲסֵפֶר ת, י) עִם הַסּוּס מִתְּרִים זֶה עִם זֶה כִּי נַחֲשִׁים
לְמִין אֶחָד. אֲבָל הָאֵז עִם אֵז הַפֶּר, כִּלְאִים זֶה בְּזֶה,
מִפְּנֵי שֶׁהָאֵז בִּיצִי מִבְּפָנִים, וְאֵז הַפֶּר בִּיצִי
מִבְּחֹיץ וְעוֹד חִלּוּק שְׂאוּז הַרְגִיל טוֹעֵן בְּפַעַם אַחַת הַרְבֵּה בִּיצִים, מִשָּׂא"כ אוּז
הַבֵּר טוֹעֵן בְּכָל פַּעַם רַק בִּיצָה אַחַת, מִכֻּלָּל שֶׁהֵם ב' מִיָּנִים.

**יום י' תמוז תשע"ח בוסקים יומי – שו"ע יור"ד, הלכות כלאי
בהמה סימן רצ"ז (ב) ובו ט"ז סעיפים**

ז הַפֶּר מִן שְׂדוּמָה קֶצֶת לְצַבִּי וְקֶצֶת לְתִישׁ, וְנִסְתַּפְּקוּ בּוֹ אִם הוּא מִן צַבִּי אוֹ
תִישׁ, וְלִכֵּן אִסּוּר עִם שְׂנִיָּהֶם, כִּלְאִים עִם הַחֲתִיָּה עִם הַצַּבִּי וְעִם
הַבְּהֵמָה עִם הַתִּישׁ, וְאֵין לִזְקִין עָלָיו, מִפְּנֵי שֶׁהוּא
סֶפֶק.

ט² רֵאָה בַּהֲעֵרָה הַקְּדוּמָה לְסַעֲיָהּ זֶה הַנּוֹלָדִים מִן הַכִּלְאִים, אִם
הָיוּ אֲמוּתִיָּהֶן מִן אֶחָד וְגַם אֲבוֹתֵיהֶן מִמִּין אֶחָד, מִתֵּר לְכוּ"ע
לְהַרְכִּיבָן זֶה עַל זֶה אֲבָל אִם אֲבוֹתֵיהֶן מִן שׁוֹנָה, אַע"פ שֶׁאֲמוּתֵיהֶן שׁוֹת

² נחלקו בגמ' אם חוששין לזרע האב, היינו האם כל בעל חי מתייחס הן לאמו והן לאביו וזה הכוונה שחוששין לזרע האב, או שבבעלי חיים אין שום יחס לאב רק לאם שממנה נולד וזה הכוונה שאין חוששין לזרע האב, ולמ"ד שחוששין, פרד שאביו סוס ואמו חמור מותר עם פרד שאביו חמור ואמו סוס, כי בשניהם יש מקצת משניהם, ומאידיך אסורים שניהם עם סוס לבד או עם חמור לבד. ולמ"ד אין חוששין, הכל נקבע רק לפי האם, ואם יש שינוי באמהות, נחשבים כלאיים, ולפי"ז פרד שאמו סוס ואביו חמור מותר בסוס גמור, כיון שדינו כסוס כמו אמו, ולהלכה קי"ל דחוששין לזרע האב אבל רק לחומרא, אבל א"א להקל מכח זה.

אסור, דלחומרא חוששין לזרע האב. וְאִם הָיוּ אֲמוֹתֵיהֶן שְׁנַי
מֵינִים, אָסוּר לְהִרְפִּיבֹן זֶה עַל זֶה, אַף עַל פִּי
שְׂאֵבוֹתֵיהֶם מִיֵּן אֶחָד. וְאָסוּר לְהִרְפִּיב זֶה הַנּוֹלָד
אֶפְלוּ עַל מִיֵּן אִמּוֹ. פִּיצַד, פֶּרֶד שְׂאֵמוֹ חֲמוּרָה וְאִבּוֹ
סוֹס, מִתֵּר לְהִרְפִּיבוֹ עַל פֶּרְדָּה שְׂאֵמָה חֲמוּרָה וְאִבּוֹ
סוֹס, דְּשֵׁנִיהֶם שׁוּיִם מִמֶּשׁ, וְאָסוּר לְהִרְפִּיבוֹ אֶפְלוּ עַל
חֲחֲמוּרָה דלחומרא חוששין לזרע האב ויש בו חלק ממין סוס. אֲבָל פֶּרֶד
שְׂאֵמוֹ סוֹסִיָּה וְאִבּוֹ חֲמוּר, אָסוּר לְהִרְפִּיבוֹ עַל פֶּרְדָּה
שְׂאֵמָה חֲמוּרָה וְאִבִּיהָ סוֹס, אַע"פ שֶׁאִם הִיָּה הַחֲלָכָה דְחוֹשְׁשִׁין לְזֵרַע הָאֵב
בְּתוֹרַת וּדְאִי, הִיָּה מוֹתֵר בְּכַה"ג, כִּיּוֹן שְׁשֵׁנִיהֶם נַחֲשָׁבִים חֵלֶק סוֹס וְחֵלֶק חֲמוּר, מ"מ
דלחומרא קי"ל דאין חוששין ממילא כיון שאין אמותיהן שוות נחשבים כלאיים,
וְכֵן כָּל פִּיּוּצָא בְּזֵה. לְפִיכֵן הָרוּצָה לְהִרְפִּיב פֶּרֶד
עַל פֶּרְדָּה אִו לְמִשְׁנֵי בְּשֵׁתֵי פִּרְדוֹת, בּוֹדֵק פְּסִימְנֵי
אֲזַנִּים וְזָנָב וְקוֹל אֵלוֹ שֶׁאֵמֵן סוֹס דּוֹמִין יוֹתֵר לְסוֹס שֶׁאֲזַנִּיהֶם קְצֵרוֹת וְזַנְבוֹ
אֲרוּךְ וְקוֹלָן צְלוּל, מִשֵּׁא"כ חֲמוּר אֲזַנּוֹ אֲרוּכּוֹת וְזַנְבוֹ קָצֵר וְקוֹלוֹ עֵבֵה, אִם
דוֹמִים זֶה לְזֵה, בִּידוּעַ שְׂאֵמֵן מִמִּין אֶחָד,
וּמִתְרִיב.

**יום י"א תמוז תשע"ח בוסקים יומי - שו"ע יור"ד, הלכות
כלאי בהמה סימן רצ"ז (ב) ובו ט"ז סעיפים**

י כמו שאסור להרביע בלאיים, כמו בן יש איסור נוסף אסור לעשות
 מלאכה בשני מיניו, כגון לחרש בשני מינים או ולמשך
 בקרון וכיוצא בזה, בין שאחד טמא ואחד
 טהור, בין ששניהם טמאים, בין ששניהם
 טהורים, בין בהמה עם בהמה פחזיר עם הפכוש,
 או חיה עם חיה פחמור עם הפיל, או חיה עם
 בהמה בפלב עם העז, או צבי עם החזיר וכיוצא
 בהן [הטעם שהשו"ע כתב 'אסור' ולא כתב ש'לוקה', משום דדעת הרמב"ם שרק
 כשמין א' טמא ומין א' טהור לוקה, אבל כששניהם טמאין או טהורין אסור רק
 מדרבנן, ושאר ראשונים חולקין עליו, לכן נקט לשון שנכון לכו"ע].

יא אחד החורש או הזורע או שאר מלאכה או המושך
 בהם עגלה או אבן או שאר משאוי כאחד, או הנהיגם
 כאחד היינו אפי' אינם קשורים זה לזה, ובתנאי שעשו איזה מלאכה כאחד,
 ואפלו הנהיגם לא ע"י מעשה שלו אלא רק ע"י בקול, לזקה. הגה:
 עובד כוכבים המנהיג בכלאים, מתר לישראל לפרס לו
 שלום או לדבר עמו בקול רם, דלא חישינן שמה ילכו
 הבהמות משום קולו, דבכל האסורין הכלל הוא שדבר שאינו
 מתבונן שרי, אם אינו פסיק רישא (אם לא בטוח שיעבור על האיסור).
 אבל אם ישראל הולך עם העובד כוכבים בדרך, ומשא של
 ישראל על העגלה של עובד כוכבים שמנהיגה בלאים, לא
 ילך הישראל סמוך לעגלה, דלפעמים העגלה נכבשת והוא

יִצְעַק עַל הַבְּהֵמוֹת שֶׁיִּלְכוּ בְּמִהְרָה דַּכּוּן שֶׁהִמְשֵׂא שֶׁל יִשְׂרָאֵל, חֵיִשְׁיָנוּ
שִׁיִּצְעַק עַל הַבְּהֵמוֹת כְּדֵי לַרְזֹן, וְזֶהוּ אֲסוּר מִשּׁוּם מְנַהִיג בְּכֻלָּאִים (ת"ח
סי' רצ"ח) • **אָבֵל הַמְּזוּגָן** קוֹשֵׁר יָחַד, **פֶּטוּר** דַּעַל עֵצִים הַקְּשִׁירָה יָחַד אֵינוֹ
מִתְחַיֵּב **עַד שְׂיִמְשֵׁף אוֹ עַד שְׂיִנְהִיג** • הַגָּה: דַּעַת הַשּׁו"ע שֶׁאֵפִי'
אֵינִם קְשׁוּרִים יָחַד אֲסוּר לַעֲשׂוֹת עִמָּהֶם מִלֹּאכָה כֹּאחֵד וְיֵישׁ אֲוֹמְרִים שֶׁאֵינֵנו
אֲסוּר לְהִנְהִיג אוֹ לְהַמְשִׁיכוֹ, רַק בְּקִשּׁוּרֵי יָחַד (טו"ר בְּשֵׁם
הַר"א"ש), וְלָכֵן מִתְּרֵי לְרוֹכֵב לְמִשֵּׁף בְּחֻבֵּל כָּלֵב אֲצֵל הַסּוֹס אַע"פ
שֶׁבַעֲצִים כַּעַת מוֹנַהֵג ע"י סוֹס וְכֻלָּב, מ"מ מוֹתֵר כִּיּוֹן שֶׁאֵינִן קְשׁוּרִים יָחַד (ש"ם בְּשֵׁם אָבִי
הַעֲזָרִי) • וְיֵישׁ חוֹלְקִים וְהוּא דַּעַת הַשּׁו"ע וְכַדְלַעִיל, וּלְפִי"ז בְּאוֹפֵן שֶׁל כֻּלָּב אֲצֵל הַסּוֹס
יֵהִי אֲסוּר (ש"ם בְּשֵׁם ר' אֶפְרָיִם).

**יום י"ב תמוז תשע"ח פוסקים יומי – שו"ע יור"ד, הלכות
כלאי בהמה סימן רצ"ז (ב) ובו ט"ז סעיפים**

**יב עֲגָלָה שֶׁהָיוּ מוֹשְׁכִין אוֹתָהּ כְּלָאִים, אֲסוּר
לִישֵׁב בָּהּ אִם עַל פִּי שֶׁהָיוּשֵׁב בַּעֲגָלָה לֹא הִנְהִיג אֶת הַבְּהֵמוֹת,
מִפְּנֵי שֶׁשִּׁיבָתוֹ וְהַכְּבֵדָתוֹ עַל הַעֲגָלָה גוֹרָמַת לָהֶם
שְׂיִמְשִׁכוּ הַעֲגָלָה מֵאֲלֵיהֶם, וְנִחְשָׁב שֶׁהוּא הִנְהִיגם • וְכֵן אֲסוּר
לְהִיזֹת אֶחָד יוֹשֵׁב בְּעֲגָלָה וְאֶחָד מְנַהִיג דַּאֲע"פ שִׁישׁ כֹּאֵן
אָדָם אַחֵר שֶׁמְנַהִיגוֹ, מ"מ הַהֲנָגָה מִתִּיחֶסֶת גַּם לִזֶּה שִׁישׁ בַּעֲגָלָה וְשִׁנְיָהֶם לֹקִים •**

**יג אֲפֵלוּ מֵאֵה שֶׁהִנְהִיגוּ כְּאֶחָד, לֹקִים אֵפִי' בְּאוֹפֵן שֶׁכֵּל
אֶחָד יוֹכֵל לְהִנְהִיגם לְבַד, דֹּאִין פֶּטוּר שֶׁל שְׁנַיִם שֶׁעָשׂוּ רַק לַעֲנִין קֶרְבָּן וְלֹא לַעֲנִין
מִלְּקוֹת, וּ"א שֶׁפֶטוּר שְׁנַיִם שֶׁעָשׂוּ הוּא רַק לַעֲנִין שֶׁבַת •**

**יום י"ג תמוז תשע"ח פוסקים יומי – שו"ע יור"ד, הלכות
כלאי בהמה סימן רצ"ז (ב) ובו ט"ז סעיפים**

יֵד קָשֶׁר שְׁנֵי סוּסִים בְּקָרוֹן אֶחָד, אָסוּר לְקַשֵּׁר
עִמָּהֶם חֲמוֹר, אַף עַל פִּי שְׁשֵׁנֵי הַסּוּסִים יְכוּלִין
לְמַשְׁכוֹ בְּלֹא חֲחֻמוֹר דְּסוּף סוּף כַּעַת כּוֹלֵם מְנַהִיגִים אֶת הַקָּרוֹן.♦

טו עֲגָלָה חֲמוֹשֶׁכֶת בְּקָרוֹן הָרִי הוּא נֶחֱשֵׁב בְּמִין אֶחָד,
וְלִכְּנֵי כִּיּוֹן שִׁמְשִׁיכֵת הַקָּרוֹן נֶחֱשֵׁב הִנְהַגְהָה, לִכְּנֵי לֹא יִקָּשֶׁר מִין אֶחָד
בְּחֶבֶל, לֹא בְּצִדֵי הַקָּרוֹן וְלֹא אַחֲרֵי הַקָּרוֹן אִפִּי שֶׁנִּרְאָה
שֶׁרַק הַמִּין שֶׁלִּפְנֵי הַקָּרוֹן הוּא מֵה שֶׁמוֹשֵׁךְ אֶת הַקָּרוֹן, מִ"מ אָסוּר מִפְּנֵי שְׂדוּחָה
הַקָּרוֹן בְּהִלְיָכְתָּהּ (פּוּר).

**יום י"ד תמוז תשע"ח פוסקים יומי – שו"ע יור"ד, הלכות
כלאי בהמה סימן רצ"ז (ב) ובו ט"ז סעיפים והלכות כלאי
בגדים סימן רח"צ ובו ב' סעיפים**

טז מִתֵּר לַעֲשׂוֹת מְלֶאכֶה בְּאָדָם עִם וּבְבִהֶמָה אוֹ
חֵיהָ בְּאֶחָד, כְּגוֹן אָדָם שֶׁחוֹרֵשׁ עִם שׂוֹר, אוֹ
מוֹשֵׁךְ עֲגָלָה עִם חֲמוֹר, וְכִיּוֹצֵא בּוֹ כִּיּוֹן שֶׁנֶּאֱמַר בַּפְּסוּק בְּשׂוֹר
וּבַחֲמוֹר, וְאִין בּוֹ אִיסוּר דְּרַבְּנָן.♦

א אין אסור משום פלאים, אלא צמר רחלים כבשים
וצמר אילים כבש לאחר י"ג חדשים נקרא איל עם פשתן. אבל
צמר גמלים וצמר ארנבים ונוצה של עזים וכל
שאר מינים, מתרים בפשתן. וכן דוקא פשתן אסור עם
צמר אבל קנבוס או וצמר גפן וכל שאר מינים,
מתרים אפלו בצמר רחלים ואילים; וחכמים
אסרו מפני מראית העין משי עם צמר, לפי
שמי דומה לפשתים. וכן כלף, והוא מין שער
שגדל בכרפי הים על האבנים שבים ודומה
לצמר, לכן אסרוהו מפני מראית העין עם
הפשתן. והאדנא בומנינו משי מצוי בינינו ולכן הכל
מכירים בו ויודעים להבדיל בינו לפשתן, לפיכך אין בו
משום מראית העין ומתיר עם הצמר ועם
הפשתן.

**יום ט"ו תמוז תשע"ח פוסקים יומי - שו"ע יור"ד, הלכות
כלאי בגדים סימן רח"צ - ט ובו ב' סעיפים**

ב רחל בת עז שבאמת נולדה לעז רק נראית כמו כבש, ואע"פ שמעיקר
הדין נחשב עז וצמרה מותר עם הפשתן, מ"מ מדרבנן צמרה אסור עם

פִּשְׁתָּן, מִפְּנֵי מִרְאֵית הָעֵינַן. הַגָּה: וְאָסוּר לְתַפֵּר בְּגָד
קִנְבוּס מִתַּחַת לְבִגְד צְמֹר הַיֵּינוּ שֶׁע"י הַתְּפִירָה יֵהְיוּ בְּגַד אֶחָד בְּמִקְוֹם
דְּלֹא שְׂכִיחַ קִנְבוּס, מִשּׁוּם מִרְאֵית הָעֵינַן שֶׁהַקִּנְבוּס נִרְאָה כַּפִּשְׁתָּן (טוֹר
בְּשֵׁם הָרֹא"ש), וּבְמִקְוֹם דְּשְׂכִיחַ קִנְבוּס וְכוּלָם בְּקִיּוּן בּוּ וְיִוָּדְעִים אֵינוּ פִּשְׁתָּן
שָׂרִי.

סימן רצט - באיזו מינים נוהג בהם כלאים, ובו ב' סעיפים

א צְמֹר רַחֲלִים וְצְמֹר גְּמָלִים וְכִיּוֹצֵא בּוֹ מִיָּנִים אַחֲרֵיהֶם
שְׂאִינִם צְמֹר, שְׂטֵרְפָן שְׂעִירָבֵן זֶה בְּזָה וְטוֹרָה מֵהֶם טוֹרֵי טוֹוֹה
מֵהַתְּעֻבָּת חוֹטִים, אִם הָיָה הַחֲצִי מִהַרְחֲלִים הָרִי הַכֹּל
נֶחֱשֵׁב כְּצְמֹר וְהָרִי הוּא כְּלֵאִים עִם הַפִּשְׁתָּן. וְאִם
הָיָה הָרֹב מִהַגְּמָלִים, מִתָּר לְעֵרְבוֹ עִם הַפִּשְׁתָּן אֵע"פ
שֶׁמִּקְצָתוֹ צְמֹר רַחֲלִים, מִפְּנֵי שְׂצוּרַת הַכֹּל צוֹרֵת כֹּל הַחוֹטִים שֶׁנִּטְווּ
מִקְבֵּלַת צוּרַת צְמֹר שֶׁל גְּמָלִים מִחֲמַת שֶׁהָרֹב הוּא צְמֹר גְּמָלִים ה"ז
מִשְׁפִּיעַ עַל צוֹרֵת כֹּל הַתְּעֻבָּת, וְאִין חוֹשְׁשִׁין לְנִימוֹת שֶׁל
צְמֹר הַמְּעֻרְבִים בָּהֶם נִמְי צְמֹר שֶׁלֹּא נִטְווּ וְנִיכְרִים בַּתְּעֻבָּת, מִפְּנֵי
שְׂאִינִם חוֹטֵי צְמֹר כִּיּוֹן שֶׁלֹּא עִבְרוּ טוֹוִיָּה אִין לָהֶם דִּין חוֹטֵי צְמֹר, וְצְמֹר
שְׂאִינֵנו עֲשׂוֹי חוֹטִין לֹא נֶחֱשֵׁב לְצְמֹר. לְפִיכָךְ עוֹרֹת הַכְּבָשִׂים
שְׂעוֹשִׂים מֵהֶם מְלַבּוֹשִׂים, מִתָּר לְתַפֵּר בְּחוֹטֵי
פִּשְׁתָּן, וְאִין חוֹשְׁשִׁין לְנִימוֹת שֶׁל צְמֹר, אִם עַל
פִּי שֶׁנִּכְרְכוּ בְּכֹל חוֹט הַפִּשְׁתָּן שֶׁתִּפְּרוּ בּוֹ,

שְׁהָרִי בְּטָלוּ בְּמַעוֹטָן. וְכֵן הֶקְנַבּוּם שְׂאִין דִּינוּ כַפְשָׁתוֹ
וְהַפְּשָׁתוֹ שְׁטָרְפוֹן זֶה בְּזָה, אִם רַב מִהֶקְנַבּוּם, מִתָּר
לְאַרְגָּה הַטּוֹוִי מֵהֶם עִם חוֹטֵי צָמֵר. וְאִם הָיוּ מִחֻצָּה
לְמַחֲצָה, אָסוּר. הַלְּפָנָי, מִי שֶׁנִּתְעָרַב לוֹ צָמֵר עִם
פְּשָׁתוֹן וְאָסוּר לוֹ לַעֲשׂוֹת מֵהֶם חוֹטִים, מִבֵּינָם מִיִּן אַחֵר כַּגּוֹן קַנְבוּס אוֹ
צָמֵר גַּמְלִים וְיִמְעָרְבוּ עִמָּהֶם, וְיִמְבַטְלֵם אֶחָד מֵהֶם [ועי' בט"ז
שְׁמִיִּשְׁב מ"ט לֹא נֶחְשַׁב שֶׁמִּבְטֵל אִיסוּר לְכַתְחִילָה] • וְזוֹה שֶׁאֵמְרָנוּ שְׁמוֹעִיל בִּיטוּל
בְּכַ"ג וְלֹא שִׁיךְ בְּחֹף בְּטוּל אֶלָּא קִדָּם שִׁיעֵשׂוּ חוֹטִים
דְּכָל זְמַן שֶׁלֹּא נַעֲשׂוּ חוֹטִין עַדִּיין לֹא שִׁיךְ בָּהֶם אִיסוּר כְּלֵאִים, כִּי כְּלֵאִים נֹאסֵר רַק
בְּדַבַּר טּוֹוִי, וְלִכֵּן מוֹעִיל בִּיטוּל קוּדָם שְׁחַל עֲלֵיהֶם שֵׁם חוֹטִין, אֲבָל אַחֵר
שֶׁנַּעֲשׂוּ חוֹטִים אֵינן לְפָלְאִים שְׁעוֹר, וְלִכֵּן אֶפְלוּ חוֹט
כֹּל שֶׁהוּא שֶׁל צָמֵר בְּבִגְד גְּדוּל שֶׁל פְּשָׁתוֹן אוֹ חוֹט
אֶחָד שֶׁל פְּשָׁתוֹן בְּצָמֵר, אָסוּר. הַגָּה: וְאֶפְלוּ נֶאֱבַד הַחוֹט
וְלֹא יִדְעֵנוּ מְקוֹמוֹ, לֹא שִׁיךְ בֵּיהָ בְּטוּל, וְאָסוּר [הֵטַעַם שֶׁלֹּא אֵמְרִין
כִּאֵן בִּיטוּל בְּרוּב, מִשּׁוּם דְּרַק אִיסוּר בְּטַל בְּרוּב הֵיטֵר, אֲבָל הֵיטֵר בְּהֵיטֵר לֹא שִׁיךְ בִּיטוּל
בְּרוּב, וְכֵאֵן כ"א הוּא הֵיטֵר לַעֲצֻמוֹ וְהֵיטֵר אֶסְרָה תַעְרוּבַת כְּזוֹ שֶׁל הֵיטֵר בְּהֵיטֵר שֶׁע"י
הַתַּעְרוּבַת נּוֹצֵר 'חִפְצָא דְאִיסוּרָא' חֲדָשָׁה, שֶׁנוֹצֵר רַק מִכַּח תַּעְרוּבַת זוֹ, וּבְזֶה לֹא שִׁיךְ
בִּיטוּל] (רִשְׁב"א סי' רנ"ט וְכֵן פְּתַב הַבֵּית יוֹסֵף בְּשֵׁם הַתּוֹסֵפוֹת וְהָרָא"ש וְסָמ"ג). בְּגֵד
שֶׁהֵשְׁתִּי חוֹטֵי הָאוֹרֵךְ שֶׁל מוֹשֵׁי וְהָעֵרֵב חוֹטֵי הָרוּחַב שֶׁל פְּשָׁתוֹן, אָסוּר
לְתַפְרוֹ עִם הַצָּמֵר אֶף עַל פִּי שְׁדָּבּוּ שֶׁל מוֹשֵׁי כִּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאֵר שְׁחוֹטִין
לֹא בְטָלִים דְּחֻשׁוּבִים, וּמִמִּילָא לֹא מֵהֵנִי שֶׁהֵרֹב מוֹשֵׁי (טוֹר). וְלִכֵּן אָסוּר לַעֲשׂוֹת
טְלִיתוֹת צָמֵר מִבְּגָדִים שֶׁקוֹרִין פִּירְכוּ"ט, כִּי הָעֵרֵב שֶׁל פְּשָׁתוֹן
וְהוּי כְּלֵאִים עִם הַצִּיצִית. (דַּעַת עֲצָמוֹ).

יום ט"ז תמוז תשע"ח בוסקים יומי - שו"ע יור"ד, הלכות כלאי בגדים סימן רצ"ט-ש ובו ב' סעיפים

ב העושה בגד פלו צמר גמלים או ארנבים או קנבוס, וארג בו חוט של צמר מצד זה של הגד וחוט של פשתן מצד זה בצד אחר, אע"פ שאין קשר בין הצמר לפשתים ומין אחר מפסיק ביניהם הרי זה אסור משום פלאים. הגה: ויש אומרים דשרי בכהאי גונא, אלא אם כן ארג חוט של צמר אצל החוט של פשתים. אבל אם אינם נוגעים יחד כמו באופן של השו"ע שמין אחר מפריד ביניהם, שרי (בית יוסף בשם הרא"ש ור"ש). ועין לקמן סימן שי' סעי' ה' דנוהגין להקל.

סימן ש - איזו כלאים דאורייתא ואיזו דרבנן, ובו ז' סעיפים

א הקדמה לסימן זה ראה בהערה³ כיון שנתחבר הצמר עם הפשתן צד חבור איזה סוג של חיבור בעולם וכמו שיבאר, אסור מה"ת משום פלאים. כיצד, צמר ופשתים שאינם טוויים עדיין שטרפן שעירבן זה עם זה וישע הרטיבם במים ועי"ז הדביק אותם יחד ועשה מהם לבדים וזה הנקרא 'שוע', או שטרפן לשערות הצמר והפשתים וטוה אותם באחד שעשה ע"י

³ חז"ל דרשו מתיבת 'שעטנז', שהיא מורכבת משלשה מילים, שוע, טווי, נוז, ונחלקו בגמ' אם כדי להתחייב צריך שיהיה שלשתם, או די באחד מהם לעבור על הלאו, והרמב"ם והשו"ע שפסק כמותו, ס"ל שדי באחד מהם. וביאר עינם הוא כך: 'שוע', הכוונה שלא טוה מהם חוטין אלא לקח את שערות הצמר והפשתים וסירקן היטב והרטיבן במים ועי"ז חיברן יחד עד שנעשו לבדים, כעין הכובעים שלנו שאין עשויים מחוטים אלא ממקשה אחת. 'טווי' הכוונה שלקח את שערות הצמר והפשתים וטוה משניהם יחד חוטין. 'נוז' הכוונה ארוג, דהיינו שטווה מתחילה בנפרד חוטים מצמר וחוטים מפשתן, ואח"כ ארג משניהם יחד בד אחד משותף. אמנם עיין לקמן סימן ש"א סעי' ב' שדעת הרמ"א שאם יש רק תנאי א' משלשתן אינו אסור אלא מדרבנן.

הטווייה חוט אחד משניהם, וזה הנקרא 'טווי', וְאַרְגַּב בְּגָד מִטוּוֵי זֶה
ה"ה שחייב כבר על חוט כזה גם בלי האריגה, רק כיון שאינו חייב אא"כ יהנה דרך
לבישה ובדרך כלל לא לובשים חוטים רק אריג, לכן כתב השו"ע שארג בגד מחוט זה.
כעת בא השו"ע לבאר את הסוג השלישי של שעטנז, שהוא 'נוז', דהיינו שארג בגד
מחוטים משותפים, וע"ז חידש שכל חיבור אסור בין ע"י אריגה משותפת, או שאר
סוגי חיבור וכדלהלן או שְׂתַפֵּר חֲתִיכַת בְּגָד צִמָּר בְּחֲתִיכַת בְּגַד שֶׁל
פִּשְׁתָּן, אֲפִלּוּ תִפְרָן בְּחֻטֵי מוֹשֵׁי וְקַנְבּוֹס, או
שְׂתַפֵּר בְּגָד צִמָּר בְּחֻטֵי פִּשְׁתָּן, או שתפר בְּגָד
פִּשְׁתָּן בְּחֻטֵי צִמָּר, או קָשֶׁר חֻטֵי צִמָּר בְּחֻטֵי
פִּשְׁתָּן או גְּדֵלָן שׂוֹר אוֹתוֹ יַחַד, תִּירֵי זֶה בְּלֵאִים.

**יום י"ז תמוז תשע"ח פוסקים יומי - שו"ע יור"ד, הלכות
כלאי בגדים סימן ש' ובו ז' סעיפים**

ב בְּגָד צִמָּר שֶׁחֲבָרוֹ עִם בְּגָד פִּשְׁתָּן בְּתַכִּיפָה
אַחַת (פ"י בְּתַחִיבָה אַחַת שֶׁתִּחַב הַמַּחַט בַּבְּגָד) שֶׁתִּחַב אֶת הַמַּחַט
עִם הַחוּט שֶׁבּוֹ לְחֲבֹרָן, רַק תַּכִּיפָה אַחַת מִצַּד א' שֶׁל הַבְּגָד לְצַד הַשְּׁנִי, אֵינּוֹ
חֲבֹר וְאֵין זֶה בְּלֵאִים. קַבֵּץ שְׁנֵי רֵאשֵׁי הַחוּט
בְּאַחַד שֶׁלֶקַח אֶת שְׁנֵי קִצּוֹת הַחוּטִים וְקִשְׂרוֹן יַחַד קִשֵּׁר ע"ג קִשֵּׁר, או
שֶׁתִּכַּף שְׂתֵי תַכִּיפּוֹת שֶׁהִכְנִיס אֶת הַמַּחַט פַּעַם שְׁנִיָּה לְבִגְד אַע"פ שֶׁלֹּא
קִשֵּׁר אֶת שְׁנֵי קִצּוֹת הַחוּט, תִּירֵי זֶה בְּלֵאִים. וַיֵּשׁ אֹמְרִים דְּלֹא הָיוּ
בְּלֵאִים אֲלָא בְּב' תַכִּיפּוֹת וְקִשֵּׁר ב' רֵאשֵׁי הַחוּט הַרמ"א חוֹלֵק
בְּתַרְתֵּי עַל הַשׁו"ע, דִּלְדַעַת הַשׁו"ע בְּתַכִּיפָה אַחַת מֵהֵנִי אִם קִשֵּׁר, וּבִשְׁתֵּי תַכִּיפּוֹת חִיִּב
אִפִּי' בְּלֵא קִשֵּׁר, וְאִילוּ לְדַעַת הַרמ"א חִיִּב רַק כְּשֶׁתִּחַב שְׁתֵּי תַכִּיפּוֹת וְגַם קִשֵּׁר (טוֹר בְּשֵׁם
הַרמ"ש).

ג בַּגְד צֶמֶר שְׁנַפְרָם (פ"י נְקֵרַע), מִתָּר לְפָרָף (פ"י
לְחֵבֶר) אוֹתוֹ לְחֵבֶר אֶת שְׁנֵי הַקְּצוּוֹת בְּחוּטֵי פִשְׁתָּן הֵינּוּ שְׁתּוּפֵס אֶת
שְׁנֵי קְצוֹת הַבְּגָד שֶׁנִּקְרַע וְכוּרֵךְ חוּט פִּשְׁתָּן סָבִיב הַקְּצוּוֹת, וְקוֹיֵשֶׁר וּמוֹתֵר לוֹ אֶף
לְקִשּׁוֹר אֶת קִצֵּה הַחוּט, אֲבָל לֹא יִתְפָּר אֶת חוּט הַפִּשְׁתָּן בְּתוֹךְ בְּגַד הַצֶּמֶר,
וְטַעַם הַהִיתֵר לְכַרוֹךְ וּלְקִשּׁוֹר, דְּכּוּיִן שְׁאִין חוּט הַתְּפִירָה מְחוּבֵר בְּעַצְמוֹ לְבִגְד וּלְכֵן יִכּוֹל
לְהוֹצִיא וּלְשַׁלּוֹף אֶת הַבְּגָד צֶמֶר מִתּוֹךְ חוּט הַפִּשְׁתָּן, מִמִּילָא לֹא נִחְשָׁב שֶׁהֵם מְחוּבְרִים,
מִשָּׂא"כ כִּשְׁתּוּפֵר אֶת הַחוּט לְבִגְד נַעֲשֶׂה אֶחָד עִמּוֹ. הַגָּה: וְכֵן מִתָּר לְתַן
לְמֵלְאוֹת צֶמֶר בְּכֵר אוֹ כֶּסֶת שְׂמִיכָה שֶׁל פִּשְׁתָּן, אֶף עַל פִּי
שְׁתּוּפֵר אֶת הַכֵּר אוֹ אֶת הַכֶּסֶת כָּל סְבִיבּוֹ וְאֵינּוּ יִכּוֹל לְהוֹצִיא
הַצֶּמֶר בְּלִי לְפַתּוּחַ אֶת הַתְּפִירוֹת שֶׁבִפֶּה הַכֵּר, מ"מ מוֹתֵר דְּהַיִּי כִּשְׁקֵל שֶׁל
פִּשְׁתָּיִם שְׂמִמְלָאוֹ צֶמֶר וְתִפָּר פִּיּוֹ, שְׁאִין בְּזָה מִשּׁוּם כְּלָאִים
(כֵּן הוּא בְּטוֹר). וְאִפְלוּ (תְּחַב) הַתְּפִירָה בְּצֶמֶר עֲצָמוֹ הַנִּמְצָא בְּתוֹךְ
הַכֵּר, מִתָּר, דְּהַיִּי יִכּוֹל לְקַח הַצֶּמֶר מִשָּׁם בְּלֹא הַתְּרַת
הַתְּפִירָה כִּי יִכּוֹל לְקַרְוֵעַ אֶת הַכֵּר וּלְקַחַת אֶת הַצֶּמֶר, דְּמָה שֶׁהַחוּט נִתְחַב בְּצֶמֶר אֵינּוּ
מוֹנְעוֹ מִלִּיטְלוֹ גַּם בְּלִי הַתְּרַת חוּט הַתְּפִירָה. אֲבָל בְּבִלְאֵי בְּגָדִים חֲתִיכוֹת
בְּגָדִים בְּלוּיִים שֶׁל צֶמֶר, אָסוּר בְּכֵהָאֵי גִּוְנָא לְמֵלְאוֹת בְּכֵר אוֹ בְּכֶסֶת,
שְׁהַיִּי אֵי אִפְשָׁר לְקַח מִשָּׁם הַבְּגָדִים בְּלֹא הַתְּרַת הַתְּפִירָה כִּי
בְּכֵ"ג תְּמִיד מִצּוֹי שְׁמִקְצַת מֵהַבְּלָאִים תְּפוּסִים בְּחוּט הַתְּפִירָה, וְא"א לְקַחַת אֶת הַבְּלָאִים
בְּלִי נִיתּוּק חוּט הַתְּפִירָה (ד"ע וּמְרָדְכִי פ' בְּמָה אֲשֶׁה וְתוֹם' ספ"ק דְּבִיזָה). וְכֵן מִתָּר
לְחֵבֶר בְּתֵי זְרוּעוֹת שְׂרוּוֹלִים שֶׁל צֶמֶר שֵׁישׁ בָּהֶם קְשָׁרִים כְּפִתּוּרִים
אוֹ קְרָסִים וּוּיִם, וּמְחַבְרֵן בְּבִתֵּי נֶפֶשׁ בְּבִגְד שֶׁל פִּשְׁתָּן שֵׁישׁ בּוֹ
נְקָבִים, וּמְכַנִּיטִים אֶת הַקְּשָׁרִים הַכְּפִתּוּרִים אוֹ הַקְּרָסִים תּוֹךְ
הַנְּקָבִים וְעִ"ז הַשְּׂרוּוֹל מְחוּבֵר לְבִגְד, מ"מ מוֹתֵר הוּאֵיל וְהֵם רְפוּיִים
וְיִכּוֹל לְהוֹצִיאָן אֶת הַכְּפִתּוּרִים אוֹ אֶת הוּוּיִם מִשָּׁם בְּאֲצַבְעוֹ וְאֵין צָרִיךְ

לְקַרְעַת הַנְּקָבִים, אֵף עַל פִּי שְׁמוֹנִיחַן כֶּף תִּמְיֵד וְלֹא מוֹצִיאָן. אֲבָל
אִם הֵם אֲדוּקִים כָּל כֶּף שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהוֹצִיאָן מִשָּׁם בְּלִתֵּי
קְרִיעַת הַנְּקָבִים, הָיִי תַבּוּר וְאַסּוּר (ת"ה סי' רנ"ז).

**יום י"ח תמוז תשע"ח פוסקים יומי – שו"ע יור"ד, הלכות
כלאי בגדים סימן ש' וכו' סעיפים**

ד מִתֵּר לְלַבֵּשׁ חֲלוּק שֶׁל צֶמֶר עַל גְּבִי חֲלוּק שֶׁל
פִּשְׁתָּן וְלְקַשְׂרָם יַחַד שְׁחוּגַר חֲגוּרָה ע"ג שְׁנֵי הַבְּגָדִים וְקוֹשֵׁר אֶת הַחֲגוּרָה,
אֵף עַל פִּי שְׂאֵינּוּ יָכוֹל לְפַשְׁטָן בְּלֹא הַתֵּרַת
הַקֶּשֶׁר, וְאִפְלוּ הוּא קֶשֶׁר שֶׁל קִימָא כִּיּוֹן שֶׁבְּפוּעַל אֵין הַבְּגָדִים
עֲצָמָם מְחוּבְּרִים בִּינֵיהֶם כֻּלָּל, וּבְלִבָּד שְׂלֵא יַחְבְּרָם זֶה לְזֶה עִם
הַמְּשִׁיחָה הַחֲגוּרָה בְּשִׁיתֵי תְּכִיפּוֹת. וַיֵּשׁ אֲוֹסְרִים
בְּקֶשֶׁר שֶׁל קִימָא שֶׁאִם קוֹשֵׁר אֶת קֶצֶה הַחֲגוּרָה בְּקֶשֶׁר שֶׁל קִימָא, אַע"פ
שְׂאֵינּוּ מְחוּבְּרִים לַבְּגָדִים, כִּיּוֹן שֶׁא"א לְפַשְׁטָן בְּלֵי הַתֵּרַת הַקֶּשֶׁר ה"ז נִחְשָׁב חִיבוּר.
הַגָּה: וְנִרְאֶה לִּי דְאֹתָן בְּתֵי שׁוּקִים כַּעֵין גְּרַבִּים גְּבוּהוֹת שְׁעוֹשִׂין
בְּמִדֵּינּוֹת אֵלּוּ וְקוֹרִין אוֹתוֹ 'פּוֹרְטָקִי' דְּהֵינּוּ שְׁעֵשׂוּיִן שֶׁל צֶמֶר
וַיֵּשׁ סְבִיבֵן נְקָבִים רַחֲבִים וְעוֹשִׂים בָּהֶם מְשִׁיחָה שְׁעוֹבְרַת בְּהֵן הִנָּה
וְהִנָּה כְּמוֹ רְצוּעָה בְּמַעְבְּרָתָא דְתַפִּילִיּוֹן, דְּמִתֵּר אִפְלוּ
הַמְּשִׁיחָה שֶׁל פִּשְׁתָּן אוֹ אֶפְכָא, דְּמֵאַחַר דְּאֶפְשָׁר לְהוֹצִיא
מִשָּׁם הַמְּשִׁיחָה בְּלֹא הַתֵּרַת הַתְּפִירָה כִּי הַמְּשִׁיחָה לֹא תִפּוּרָה בְּבִתֵּי
שׁוּקִים אֲלֵא מִשׁוּחַרְרַת בְּתוֹךְ הַנְּקָבִים אֵינּוּ אֶלָּא כְּחוּגַר בְּמְשִׁיחָה שֶׁל
פִּשְׁתָּן עַל גְּבִי חֲלוּק שֶׁל צֶמֶר שְׁנֵתְבָאָר בְּשׁו"ע שְׁמוֹתָר. וְאֵף עַל פִּי
שְׁקוֹשֵׁר אֶת שְׁנֵי קֶצוֹת הַמְּשִׁיחָה בְּשִׁלְבָשׁוֹן, לֹא מוֹקְרֵי קֶשֶׁר שֶׁל

קִימָא. אָבֵל אִם עוֹשֶׂה קְשָׁרִים בְּבִי רֵאשִׁי הַמְשִׁיחָה בְּכָל רֵאשׁ
 חוּט לַעֲצָמוֹ, שְׁעִי"ז א"א לְשׁוֹלְפוֹ מִתּוֹךְ הַנִּקְבִּים, נִרְאֶה דְאָסוֹר, דִּהָא אִי
 אֶפְשָׁר לְהוֹצִיא מִשָּׁם (הַפֵּל בְּכֶרֶת הָרֵב). יֵשׁ אוֹמְרִים דְאָסוֹר לְלַבֵּשׁ
 בִּי בְּתֵי שׁוֹקִים, אֶחָד שֶׁל פִּשְׁתָּן וְאֶחָד שֶׁל צְמֶר, זֶה עַל זֶה
 (הַנְּהַת אֲשֶׁר"י פ"ק דְּבִיצָה), דְּמֵאַחַר דְּאִי אֶפְשָׁר לְפָשֵׁט הַתַּחְתּוֹנָה
 בְּלֹא הָעֲלִיזָנָה הַזֵּה בְּחִבּוּר, וְלֹא דְמֵי לְבִי חֲלוּקִים זֶה עַל זֶה
 עַל זֶה דְאֶפְשָׁר לְפָשֵׁט הַתַּחְתּוֹן בְּלֹא הָעֲלִיזָן הַיֵּינוּ שְׁשִׁיטָה סְבוּרָה
 שֶׁהַדִּין שֶׁל שְׁנֵי חֲלוּקִים שֶׁהֵבִיא הַשׁו"ע מוֹתֵר רַק בְּאוֹפֵן שִׁיכּוֹל לְפָשׁוֹט אֶת הַתַּחְתּוֹן בְּלִי
 לְהַסִּיר אֶת הָעֲלִיזָן, אֲבָל כַּשֵּׁא"א לְפָשׁוֹט אֲסוּר, וְדִלָּא כַּדְעַת הַשׁו"ע שֶׁהַתִּיר אִף בְּכַה"ג
 (כִּד מְצֵא הַטַּעַם בְּאֹר זְרוּע) וְנִכּוֹן לְזַהֵר.

הַ עֲשֵׂה חֲגוּרָה שֶׁחֲלָקָה רְצוּעָה אַחַת שֶׁל צְמֶר וְחֲלָקָה הַשְּׁנִיָּה
 שֶׁל הַחֲגוּרָה מִפִּשְׁתָּן, אֲסוּר לְחַגֵּר בָּהּ אֶת עַל פִּי שֶׁהִיא
 מִחֻבֵּרֶת בְּרְצוּעָה שֶׁל עוֹר בְּאֶמְצַע הַחֲגוּרָה וּמִפְסַקֶת בֵּין הַצְּמֶר
 וְהַפִּשְׁתָּן וְאֵינָן נוֹגְעִים זֶה בְּזֶה, מ"מ אֲסוּר מִפְּנֵי שֶׁקוֹשֶׁר שְׁנֵי
 רֵאשִׁיָּה בְּיַחַד כְּשֶׁחֻגֵּר בָּהּ וְא"כ בְּקִשְׁיָרָה נוֹגְעִים זֶה בְּזֶה וְאֲסוּר.
 אָבֵל אִם בְּאֶמְצַעֵיהֶּתָּה צְמֶר בְּמָקוֹם אֶחָד וּפִשְׁתָּן
 בְּמָקוֹם אַחֵר, וְאֵינָם זֶה אֶצְלָזֶה הַיֵּינוּ שֶׁבִּתּוֹךְ הַחֲגוּרָה יֵשׁ
 חֲתִיכַת צְמֶר בְּמָקוֹם אֶחָד וּבְמָקוֹם אַחֵר מְרוּחֵק יֵשׁ חֲתִיכַת פִּשְׁתָּן, אֲבָל קְצוּוֹת הַחֲגוּרָה
 אֵינָם צְמֶר וּפִשְׁתִּים, מִתֵּר כִּיּוֹן שֶׁאֵין שׁוּם מִצַּב שֶׁנוֹגְעִים זֶה בְּזֶה. וְלִפִּי זֶה
 מִתֵּר לְחַבֵּר עוֹרוֹת הַתַּפּוּרוֹת בְּחוּטֵי פִּשְׁתָּן תַּחַת
 בְּגָדֵי צְמֶר כִּיּוֹן שֶׁאֵין חוּטֵי הַפִּשְׁתָּן נוֹגְעִים בְּצְמֶר, וְאֶת עַל פִּי
 שֶׁאֶפְשָׁר שִׁיכָּנִים חוּטֵי הַקְּנִבּוּם שֶׁל הַתַּפּוּרָה,

שְׂמַחְבֵּר הָעוֹר עִם הַבְּגָד בְּתוֹךְ חוּט הַפֶּשֶׁתוֹן שֶׁל
הַתְּפִירָת הָעוֹר כיון שעיקר התפירה הוא עם העור וחוט התפירה שלו בטלים
 אליו (ר' ירוחם ות"ח סי' רצ"ז). **וְלִהְרַמְבַּ"ם כָּל זֶה** בין בחגורה שיש בה
 חלקי צמר ופשתים ובין בעור שתפור בפשתן שמוחברו לצמר, **הוּי כְּלֵאִים מִן**
הַתּוֹרָה אע"פ שאין נוגעים זה בזה, כיון שסוף סוף יש כאן חיבור צמר ופשתים
 בבגד אחד נחשב כלאיים מה"ת, **וְאִפְלוּ נִתַּן צֶמֶר וּפְשֵׁתִים**
בְּשֵׁק אוֹ קֶפֶה וּכְרָכָן שקשר את השק למעלה באופן שא"א להוציא
 את הצמר והפשתים בלי לקרוע את הקשר, **חַוֵּי כְּלֵאִים**
מִדְּאוּרֵיתָא. **וְהַמְנַהֵג בְּסִבְרָא רִאשׁוֹנָה** (טור וכן פתב הרמב"ן
 וְהַרְשֵׁב"א סִימָן ש"ס ות"ח סִימָן רצ"ז).

**יום י"ט תמוז תשע"ח בוסקים יומי – שו"ע יור"ד, הלכות
 כלאי בגדים סימן ש' ובו ז' סעיפים**

וְהַמְנַהֵיג בְּהַמּוֹת שְׂכַל אַחַת קְשׁוּרָה בַּחֶבֶל וּמִכְּנִים את ראשי
 הַחֶבְלִים לְתוֹךְ יָדוֹ, **מִנְהֵם** אפי' חלק מהחבלים עשויים **פְּשֵׁתִים**
וּמִנְהֵם וחלקם עשויים **צֶמֶר**, **חַוֵּי זֶה מִתָּר** כיון שאינם מחוברים זה
 לזה, **וְאֵף עַל פִּי שְׂכַוְרָכָן** שמוסובב את ראשי החבלים **עַל יָדוֹ**
 כיון שאינם קשורים זה לזה. **אֲבָל אִם קִשְׂרָם כֻּלָּם, נַעֲשׂוּ**
כְּלֵאִים, וְאִסּוּר לּוֹ לְכַרְכֵּם עַל יָדוֹ. **וַיֵּשׁ מִתִּירִין,**
הוֹאִיל וְאִינוֹ מִתְּכַוֵּן לִיהֲנוֹת מִחִימוֹס הַחֶבְלִים (הגהות אַשְׁרֵי וְרַבְנּוֹ יְרוּחֵם

נִי"ט) וְעֵינַי לְקַמּוֹן סִימּוֹן שִׁ"א סַע"ו ו' אִם מוֹתֵר לְלַבּוֹשׁ כְּלָאִים בְּאוֹפֵן שְׂאִינוֹ
מִתְכוּוֹן לִיהֲנוּת.♦

ז הַשֶּׁק וְהַקֶּפֶה מִצְטָרְפִין לְכָלֵּאִים אִם חִיבֵר חֲתִיכַת צְמוֹר לְשֶׁק
וְחֲתִיכַת פֶּשֶׁתָן לְקוֹפֶה, וְחִיבֵרָן יָחַד, אַע"פ שֶׁבַעצֶם הֵם שְׁנֵי כְּלִים נִפְרָדִים הַשֶּׁק
וְהַקוֹפֶה, מִ"מ כִּיּוֹן שְׂמַחֻבְרִים יָחַד, אֲסוּר לְהִתְכַסּוֹת בְּשֶׁק אוֹ בְּקוֹפֶה.♦ הַגָּה: וְכֵן
אָב וּבָנָיו וְה"ה סֵתֵם שְׁנֵי בְנֵי אָדָם מִצְטָרְפִים לְכָלֵּאִים, כִּיֶּצֶד, הָיָה
חֲתִיכַת צְמוֹר בְּאַחַד עַל אֶחָד מֵהֶם וְחֲתִיכַת פֶּשֶׁתָן בַּבַּגָּד שֶׁעַל הַשְּׁנַיִם,
וְתִפְרָן בְּיָחַד חִיבֵר אֶת שְׁנֵי הַבְּגָדִים בְּשֵׁתֵי תְּכִיפּוֹת, אַע"פ שֶׁבַעצֶם יֵשׁ כַּאֲן בְּנֵי אָדָם
נִפְרָדִים, כִּיּוֹן שֶׁחִיבֵר אֶת שְׁנֵי הַבְּגָדִים נִחְשָׁב חִיבּוּר, וְהָיִי כְּלָאִים (טוֹר).

**יוֹם כ' חֲמוֹז תשע"ח פּוֹסְקִים יוֹמֵי - שׁו"ע יוֹר"ד, הַלְכוֹת כְּלָאִי
בְּגָדִים סִימּוֹן שִׁ"א וְבו"ט"ו סַעִיפִים**

סִימּוֹן שִׁ"א - אִם מוֹתֵר לְהַצִּיעַ כְּלָאִים תַּחְתּוֹ, וְדִין מִרְדַּעַת וְתַכְרִיכִים, וְבו"ט"ו סַעִיפִים

א מִתֵּר מִן הַתּוֹרָה לִישֵׁב עַל מִצְעוֹת שֶׁל כְּלָאִים,
שֶׁנֶּאמַר: לֹא יַעֲלֶה עָלֶיךָ הֵינְנוּ דֶרֶךְ לְבִישָׁה (וַיִּקְרָא יִט, יט) אֲבָל
אַתָּה מִצִּיעוֹ תַּחְתֶּיךָ. הַגָּה: וְכֵן מִתֵּר אִפִּי' לְכַתְחִילָה
לְהַעֲלוֹתָם עָלָיו שֶׁלֹּא בְּדֶרֶךְ חֲמוּם, כְּגוֹן לְפָרֶס עָלָיו אֶהֱל
שֶׁל כְּלָאִים (טוֹר). וְכֵן לְפָרֶס בְּגָד כְּלָאִים עַל גִּיגִית שְׂרוּחֵץ
בָּהּ, כִּדִּי לְהַעֲמִיד לְשִׁמּוֹר עַל הַחֶם (מְרָדְכֵי פ"ק דְּבִיצָה וּבְהַנְהוּת אֲשֵׁרֵי שָׁם),
דְּאִינוּ אֲסוּר אֲלָא דֶּרֶךְ לְבִישָׁה אוֹ לְהַעֲלוֹתָם עָלָיו דֶּרֶךְ
חֲמוּם וּבִתְנַאי שְׂאִין בְּשֵׂרוֹ נוֹגַע בָּהֶם. וּמְדַבְּרֵי סוּפְרִים וּמְדַרְבְּנֵי אֲבָל
עֶשֶׂר מִצְעוֹת זֹו עַל גִּבִּי זֹו וְחֲתִיכַתוֹן שֶׁבָּהֶם

בְּלֵאִים, אֲסוּר לִישֵׁב עַל הָעֲלִיּוֹן, שְׁמַא תִּכְרֹךְ
נִימָא עַל בְּשָׂרוֹ הֵינּוּ שׁוֹרְבֵי אֲסוּרֵי לְהַצִּיעַ תַּחְתּוֹ שְׁמַא תִּכְרֹךְ נִימָא עַל
בְּשָׂרוֹ וְתַחֲמוֹ וְעִי"ז נַחֲשָׁב שְׁלוּבֵשׁ אֶת הַכְּלָאִים, וְאִפִּי בְּאוֹפֵן שֶׁל עֶשֶׂר מַצְעוֹת שֶׁלֹּא
שׂוֹיךְ שֶׁתִּכְרֹךְ נִימָא, מ"מ אֲסוּרֵי מִשּׁוֹם לֹא פְּלוּג. בְּמַה דְּבָרִים
אֲמוּרִים, בְּבַגְדִים רַבִּין, כְּגוֹן יְרִיעוֹת וְשִׁמְלֹת שֶׁשׂוֹיךְ
בָּהֶם הַגְּזִירָה שְׁמַא תִּכְרֹךְ נִימָא, אֲבָל פָּרִים וְכִסְתוֹת שֶׁהֵם
קְשִׁים וְלִיכָא לְמִיחָשׁ שְׁמַא תִּכְרֹךְ נִימָא עַלִּיו, מִתָּר לִישׁוֹן עֲלֵיהֶם וְכִלְבֵּד שְׁלֹא יִהְיֶה בְּשָׂרוֹ נוֹגֵעַ
בָּהֶם. בְּמַה דְּבָרִים אֲמוּרִים שְׁמוֹתָר כְּשֶׁהֵן קְשִׁים מִשּׁוֹם שֶׁלֹּא
חוֹשְׁשִׁים שֶׁיִּכְרֹךְ ע"ג בְּשָׂרוֹ, כְּשֶׁהֵם רִיקָנִים וְנִתְּוֹנִים עַל גְּבִי
אֲצַטְבָּא שְׁל עֵין אִו שְׁל אֶבֶן שֶׁבִין מַצַּד עֲצֻמֵן שֶׁהֵם קְשִׁים וְבִין
מַחֲמַת הַמְּקוֹם שֶׁעֲלִיו הֵם מוֹנַחִים שֶׁהוּא ג"כ קְשָׁה וְעִי"ז אִינֵן נִכְפָּפִים, אֲבָל אִם
הֵם מְלֵאִים בְּחוֹמֵר כֹּל שֶׁהוּא, שְׁעִי"ז נַעֲשִׂים רַכִּים, וּמִמִּילָא יְכוּלִים לְהַתְּקַפֵּל עַל
בְּשָׂרוֹ וְלַחֲמוֹ, אִו אֶפְלוֹ הֵם רִיקָנִים אִם הֵם נִתְּוֹנִים עַל
גְּבִי מְטָה שֶׁל חֲבָלִים אִו עַל גְּבִי תֵּבֶן שֶׁהוּא רַךְ, אֲסוּר,
לְפִי שְׁנִכְפָּף תַּחְתּוֹ וְנִכְרֹךְ עַל בְּשָׂרוֹ. הַגְּהִ: וְיִישׁ
אוֹמְרִים דְּכָל זֶה מִיְרֵי בְּכֵלָאִים דְּאוֹרִיתָא, אֲבָל בְּכֵלָאִים
דְּרַבְּנָן וְהֵם קְשִׁים, מִתָּר לִישֵׁב עֲלֵיהֶם בְּכָל עֲנִין אִפִּי כְּשֶׁהֵן
מִלָּאִים אוֹ שְׁמוֹנַחִים ע"ג מִיטָה וּמִתְּקַפְלִים עֲלִיו, דְּהוֹאִיל וְכִשְׂרָפִים הֵם בְּכָל
זֹאת אִינֵן רַק מְדַרְבְּנָן דְּכָל הַאיסוּר לִישֵׁב ע"ג כְּלָאִים הוּא רַק מְדַרְבְּנָן שְׁמַא תַּגַּע

נימא בבשרו, ולכן בקָשִׁים לֹא גָזְרוּ (רש"י ס' תשס"ב). ומְכַל מְקוֹם
לְכַתְחִילָה לֹא יַעֲשֶׂה שֶׁל כְּלָאִים, (כַּל ב').

ב הַיְי קֵאפֵאנֵאג"ש דִּירָן סוג בגד שעשוי מצמר קשה, אמנם אין זה
ברור שהגיע לדרגה של בגדים קשים, ולכן **אִם הֵם תְּפוּרִין בְּכִשְׁתָּן,**
יֵשׁ לְזַהַר מְלַחְעֵלוֹתָם עָלָיו וְאַפְלוּ מְלַחְצִיעָן
תַּחְתָּיו, עַד שְׂוִיתְפִּירָם בְּמִשִּׁי אוּ בְּקַנְבּוּס. הגה: כֹּל
בְּגָדִים הַקָּשִׁים מִתְּרִים בְּהַצָּעָה מִתַּחְתָּיו כִּיּוֹן שֶׁהַצָּעָה הוּא רַק מִדְּרַבְּנָן,
וּבְקָשִׁים לֹא גָזְרוּ, אֲבָל וְאַסוּר לְלַבֵּשׁן כִּיּוֹן שֶׁלְּבִישָׁה הוּא מֵה"ת גָּזְרוּ אִף בְּקָשִׁין.
וְהַלְּבָדִים שֶׁאֵינָן עֲשׂוּיִים ע"י טווייה או שזירה, לכן אם הם מִמִּין הַקָּשִׁים,
מִתְּרִים אֲפְלוּ בְּלְבִישָׁה, הוּאִיל וְאַפְלוּ רַכִּים אֵינָם אֲלָא
מִדְּרַבְּנָן דַּעַת הַטּוֹר שֶׁשֶׁטְּנֵי דְאֹרִייתָא רַק כִּשְׁהוּא שׁוֹע טווי וְנוֹן בִּיחַד [רֵאשִׁי לַעִיל
רֵישׁ ס' ש' בְּהַעֲרָה בִּיאֹר עֲנִינָם], אֲבָל אִם חֶסֶר א' מֵהֶם אִיסוּרוֹ רַק מִדְּרַבְּנָן (טוֹר).
וְיֵשׁ מִחֲמִירִין בְּלְבִישֵׁת הַלְּבָדִים הוּא דַּעַת הַרְמַב"ם [וְכֵן דַּעַת הַשׁו"ע לַעִיל
ס' ש' סַעִי א'] שְׁגַם בְּשׁוֹע לַחֹד אוּ בְּטווי לַחֹד הוּא מֵה"ת, וְלִכְּן לְשִׁיטְתוֹ לְבָדִים רַכִּים
אִסוּרִים מֵה"ת, וְלִכְּן בְּקָשִׁים אִסוּר מִדְּרַבְּנָן (בֵּית יוֹסֵף בְּשֵׁם הַרְמַב"ם).

**יום כ"א תמוז תשע"ח בוסקים יומי - שו"ע יור"ד, הלכות
כלאי בגדים סימן ש"א וכו' ט"ז סעיפים**

ג בְּגָד גָּדוֹל וְכְלָאִים מְצַד אֶחָד, אָסוּר לְלַבֵּשׁוֹ
אֲפְלוּ מְצַדוֹ הַשְּׁנַי כִּיּוֹן שֵׁשׁ בְּבִגְד זֶה כְּלָאִיִּם נֹאסֵר כֹּל הַבְּגָד בְּלְבִישָׁה,
אִף עַל פִּי שְׁהַצַּד שָׁבוּ הַכְּלָאִים נִגְרָר עַל גִּבִּי
הַמְּרַקֵּעַ.

ד אָסור לְלַבֵּשׁ כְּלָאִים אֲפֵלוּ דְרַךְ עֲרָאִי, כְּגוֹן
טְלִית בְּגַד שֶׁל קָטָן אֶף עַל פִּי שְׂאִין הַגְּדוֹל יוֹצֵא
בָּהּ עֲרָאִי כִּי מִתְבַּיֵּשׁ לְצֵאת בַּהּ מִחֲמַת קִטְנוּתָהּ, אַע"ג שֶׁלְעֵנִין חַיִּב צִיצִית אִינוּ
נֹחֵשׁב בְּכַה"ג בְּגַד לְחַיִּיבוּ בְצִיצִית, מ"מ לְעֵנִין כְּלָאִים, כִּיּוֹן שִׁכְעַת לֹבְשׁוֹ אִפִּי בְּדֶרֶךְ
עֲרָאִי, נֹחֵשׁב שֶׁלֹּבֵשׁ כְּלָאִים.

**יום כ"ב תמוז תשע"ח בוסקים יומי - שו"ע יור"ד, הלכות
כלאי בגדים סימן ש"א וכו' ט"ו סעיפים**

ה לֹא יִלְבֹּשׁ אָדָם כְּלָאִים אִפִּי דְרַךְ עֲרָאִי, וְאֲפֵלוּ אִם
לֹבְשׁוֹ עַל גַּבֵּי עֲשָׂרָה בְּגָדִים שְׂאִינוֹ מְחַנְּהוּ כְּלוּמָּה;
וְאֲפֵלוּ לֹבְשׁוֹ כְּדִי לְגַנֵּב אֶת הַמָּכֶס הֵינּוּ בְּמִקּוֹם שֶׁמִּבְגָּדִים שֶׁלֹּבְשִׁים
לֹא מִשְׁלָמִים מִכֶּס, וְלִכֵּן לֹבְשׁוֹ כְּדִי שִׁירָאָה כְּבִגְדֵי [וְאִירִי בְּאֹפֶן שְׂאִין בִּזְוָה אִיסוּר
גְּזִילָה וְלֹא דִינָא דְּמַלְכוּתָא דִּינָא]. וְאַע"פ שְׂאִינוּ מִתְכוּוֹן לְלִבִּישָׁה, וּבִסְעִיף הַבֵּא מִבּוֹאֵר
שְׁמוּכְרֵי בְּגָדִים שֶׁלֹּבְשִׁים אֶת הַבְּגָדִים כְּדִי לְהִרְאוֹת לְקוֹנֵימָם, מוֹתֵר מִשּׁוּם שְׂאִין
מִתְכוּוֹן, שְׂאִנִּי הַכֹּא שֶׁמִּתְכוּוֹן לְלֹבְשׁוֹ דְרַךְ מִלְבוּשׁ, וְלִכֵּן נֹחֵשׁב שֶׁלֹּבְשׁוֹ, וְעִי' בְּסְעִיף
הַבֵּא שֶׁהִבִּיא הַרְמ"א שִׁישׁ מִתִּירֵין אֶף בְּמִכְס.

ו תּוֹפְרֵי כְּסוֹת עֵיַן סִימָן ד"ש, תּוֹפְרֵי כְּסוֹת אַע"פ
שֶׁבִשְׁעַת הַתְּפִירָה הַבְּגַד מוֹנֵחַ עַל רִגְלֵיהֶם כְּדֶרֶךְ הַתּוֹפְרִים וְכִלְבֵּד שֶׁלֹּא
יִתְפָּוֶנוּ לְהֵנוֹת מִהַבְּגַד בְּחֻמָּה כִּשְׁחָם לוֹ שֶׁלֹּא יִתְכוּוֹן לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בְּבְּגַד כְּדִי
לְהַצִּיל עֵלָיו מִפְּנֵי חֻמָּה וּבְגִשְׁמִים מִפְּנֵי הַגְּשָׁמִים.
וְהַצְּנוּעֵין הַמֻּדְקָדְקִים וְהַמְּחַמְרֵין עַל עֲצֻמוֹ, תּוֹפְרֵין בְּאֹפֶן שֶׁהַבְּגַד מוֹנֵחַ
בְּאַרְץ וְלֹא עַל גּוֹפֶם. וְכֵן מוֹכְרֵי כְּסוֹת שְׁמוּכְרֵין בְּגַדֵי כְּלָאִים

לגויים, ומניחים הבגד על גופם להראות לקונים כיצד הבגד נראה **מוכרין**
בִּדְרָפֶן כיון שאינו מתכוון להנאה לא נחשב לבישה, **וּבְלִבְדָּא שְׂלֵא**
יְתִכּוֹנוּ בַּחֲמָה מִפְּנֵי הַחֲמָה וּבַגְּשָׁמִים מִפְּנֵי
הַגְּשָׁמִים. וְהַצְנוּעִים מִפְּשִׁילִין בְּמַקַּל שהבגד יהיה תלוי על
המקל ולא על גופם. הגה: וַיֵּשׁ מִתִּירִין אֶפְלוֹ לְלִבְשׁ פְּלָאִים, כּל
שְׂאִינוּ מְכוּן לַהֲנָאתוֹ, כְּגוֹן שְׁלוּבֵשׁ פְּלָאִים לְהַעֲבִיר בּוֹ
הַמְּבֹכֵס שְׂבֹאוֹפֵן זֶה דַּעַת הַשׁוֹ"ע לַעִיל סַע"י א' לַאֲסוּר אוֹ שְׁלוּבֵשׁוֹן כְּדִי
לְהִרְאוֹת מִדְּתָן אִם רוֹצֵה לְמַכְרֵן וְכַדּוֹמָה. (טור וְהַרְא"ש וְהַסְמ"ג).

**יום כ"ג תמוז תשע"ח בוסקים יומי - שו"ע יור"ד, הלכות
כלאי בגדים סימן ש"א ובו ט"ז סעיפים**

ז תַּכְרִיכֵי הַמַּת מִתָּר לַעֲשׂוֹתָן מִפְּלָאִים, אֶפְלוֹ
לְקַבְּרוֹ בָּהֶם דכתיב 'במתים חפשי', כיון שמת נעשה חפשי מן המצוות ואינו
מוזהר כעת על כלאים, ואע"פ שעתיד לעמוד בהם בזמן התחייה, מותר דמצוות
בטלות לעתיד לבא, ולשיטת דאין מצוות בטלות לעת"ל, צ"ל שבזמן התחייה לא
יקום בבגד זה שקברוהו בו.

ח מַרְדְּעַת הַחֲמוֹר שהיא עשויה באופן שהיא קשה, **מִתָּר**
לַעֲשׂוֹתָהּ מִפְּלָאִים וַיּוֹשֵׁב עָלֶיהָ וכמו שנתבאר לעיל סעי' א'
שבבגדים קשים מותר להציע תחתיו, **וְהוּא שְׂלֵא יִהְיֶה בְּשָׂרוֹ**

נוֹגַעַ בָּהּ. וְלֹא יִנִּיחַ מִרְדַּעַת זֶה עַל כִּתְפוֹ, אֲפֹלוֹ
 מְנִיחָה עַל כִּתְפוֹ כְּדִי לְהוֹצִיא עָלֶיהָ אֶת הַזֶּבֶל הַטֵּעַם שֶׁאִסּוּר אֶע"פ
 שֶׁאִינוּ מִתְכוּוֹן לִלְבִישָׁהּ, מִ"מ פְּעָמִים שֶׁאִדָּם מְנִיחַ מִרְדַּעַת עַל כִּתְפוֹ לְצוּרֵךְ חֵימוּם,
 וְלִכְּנֵן אִסּוּרוֹ בְּכָל אֹפֶן. וְזֶה שֶׁהִתְרַנּוּ לַעֲשׂוֹת מִרְדַּעַת מִכְּלָאִים דְּוָקָא
 שְׂכָלָאִים נִכְרִים וִירוּעִים בַּבְּגָד, אֲבָל בַּבְּגָד שֶׁאֵבֵד
 בּוֹ כְּלָאִים וְאִין מְקוֹמוֹ נִכְרֵ, אִסּוּר לַעֲשׂוֹת מִמֶּנּוּ
 מִרְדַּעַת לְחִמּוּז, דְּכִיּוֹן שֶׁאִין מְקוֹמוֹ שֶׁל הַכְּלָאִים נִכְרֵ
 שְׂמָא יִשְׁפַח שִׁמְעוּרְב בּוֹ כְּלָאִים וְיִקַּח מִמֶּנּוּ טְלָאי לְתַפְרוֹ
 עַל גְּבִי בַּבְּגָדוֹ בְּאֹפֶן שֶׁהַבְּגָד יִהְיֶה רַךְ וְיִהְיֶה אִסּוּר מִה"ת. וְמִטַּעַם זֶה בְּגֵד
 שֶׁאֵבֵד בּוֹ כְּלָאִים לֹא יִמְכְּרֶנּוּ לְעוֹבֵד כּוֹכָבִים, שְׂמָא
 יִחְזֹר הַגּוֹי וְיִמְכְּרֶנּוּ לְיִשְׂרָאֵל וְכִיּוֹן שֶׁאִין הַכְּלָאִים נִיכְרִים, לֹא יָדַע
 הַקּוֹנֵה שִׁישׁ בּוֹ כְּלָאִים וְיִכְשַׁל בְּאִסּוּר כְּלָאִים.

יום כ"ד תמוז תשע"ח פוסקים יומי - שו"ע יור"ד, הלכות כלאי בגדים סימן ש"א ובו ט"ז סעיפים

ט מְטַפְּחוֹת (אלונטית - האנטוך בלע"ז) שְׂמֻקְנָחִים וּמְנַגְבִים
 בָּהֶם אֶת הַיָּדִים, וּמְטַפְּחוֹת שְׂמֻסְתְּפָגִים שֶׁמְנַגְבִים
 בָּהֶם אֶת הַכַּפְלִים וְהַקְּרָקְעוֹת, וְשְׂמֻסְתְּפָגִים בָּהֶם
 אַחַר הִרְחִיצָהּ, וּמְטַפְּחוֹת סְפָרִים שֶׁעוֹטְפִים בָּהֶם ס"ת אוֹ שֶׁאֵר
 סְפָרִים, אִסּוּרִים מִשׁוּם כְּלָאִים, שֶׁהֲרִי הַיָּדִים נוֹגְעוֹת
 בָּהֶם וְהֵם נִכְרָכִים עַל הַיָּד תָּמִיד וּמִתְחַמְּמִין. הַגָּה:

וְכֵן אָסוּר לַעֲשׂוֹת מִטְּפָחוֹת שְׁפוֹרְסִים עַל הַשְּׁלָחַן שְׂאוּכָלִין
עָלָיו (הַרְאִ"שׁ בְּלָל ו' וְחִדוּשֵׁי אַגְנֵי סוּף בִּיצָה) אוֹ שְׂקוֹרִין עָלָיו בְּבֵית
הַכֶּנֶסֶת, מִכְּלָאִים (הַנְּהוֹת אֲשֶׁר־י פ' בְּנֵי הָעִיר), מִפְּנֵי שְׁלִפְעָמִים
מְקַנְחֵם בָּהֶם וְיָדֵיו וּמִתְחַמֵּם בָּהֶם.

י מִטְּפָחוֹת שְׂמֻסְתֵּי פְרִין בָּהֶם שְׂמֻנִיחִים אוֹתָם ע"ג הָאֲנָשִׁים בְּזִמְנָן
שְׂמֻסְתֵּי פְרִים, אִם יֵשׁ לוֹ בֵּית רֵאשׁ וְלוֹבְשֵׁין אוֹתוֹ
בְּדָרְךְ לְבִישָׁה, אָסוּר מְשׁוּם כְּלָאִים כִּיּוֹן שְׁבַעֲצֵם אֵינוֹ נִהְנֶה
מִהַבְגָּד כִּיּוֹן שְׂכַל מִטְּרָתוֹ רַק שִׁיפּוֹל עָלָיו הַשְּׁעָרוֹת, לְכֵן רַק אִם לוֹבְשׁוֹ בְּצוּרַת לְבִישָׁה
גְּמוּרָה שְׂמֻכְנִים בָּהּ רֵאשׁוֹ אָסוּר, מִשְׂא"כ אִם רַק מְנִיחוֹ עַל גּוֹפוֹ.

**יום כ"ה תמוז תשע"ח פוסקים יומי – שו"ע יור"ד, הלכות
כלאי בגדים סימן ש"א ובו ט"ז סעיפים**

יֵא וְיִלְזוּן, אִם הוּא רָךְ, אָסוּר לַעֲשׂוֹתוֹ מִכְּלָאִים,
מִפְּנֵי שֶׁהַשְּׂמֵשׁ מִתְחַמֵּם בּוֹ לְפַעְמִים. וְאִם הָיָה
קָשָׁה, מִתָּר. הַגָּה: אֲבָל פְּרֻכָּת שְׁלִפְנֵי אֲרוֹן הַקֹּדֶשׁ, אוֹ
הַמְּפֹת שְׁפוֹרְסִין בְּאֲרוֹן אוֹ סְבִיב הַתּוֹרָה, מִתָּר לְהִיּוֹת
מִכְּלָאִים כִּיּוֹן שֶׁאֵין חֲשׂוֹ שִׁיחַמֵּם יָדוֹ בָּהֶם כִּיּוֹן שֶׁאֵסוּרִין בְּהִנָּחָה שֶׁל חוּל. (שָׁם
בְּהַנְּהוֹת אֲשֶׁר־י).

יב לא יקח אדם פיצה חמה בנגד פלאים בידו,
שפיון שהוא נצול מלפנות בהם הפיצה חשיבה
הנאה כמו שלובש לצורך מניעת הקר.

**יום כ"ו תמוז תשע"ח פוסקים יומי - שו"ע יור"ד, הלכות
כלאי בגדים סימן ש"א ובו ט"ז סעיפים**

יג ערדילרין (פרוש פלי שלובשין אותו תחת המנעל,
ויש שעושין אותו של צמר בנגד העקב, אין בהם משום
פלאים, דקשין הן ונתבאר לעיל סעי' א' דבקשים מותר להציע תחתיו כיון דאין
בצורת לבישה) (מפ"י רש"י בשם תשובת הגאונים) אין בהם משום
פלאים. הגה: מנעל שהוא פלאים ואין לו עקב צ"ל ואין לו אלא
עקב, והכוונה שאין בו כלאיים מהצדדים רק תחת כף הרגל, מותר ללבשו,
שעור כף הרגל קשה ואינו נהנה בשאר עור הגוף (טור).

יד אין אסור משום פלאים אלא בגדים שהן דרך
חמים, כגון הכתנת והמצנפת והמכנסים
והאבנט והשמלה ובגדים שמחפין בהם השוקים
ואת הידים וכיוצא בהם, אבל צלצלים חגורות
קטנים שעושים שמחברים אותם העם בבית יד
שלהם וכל מטרם רק לצרר בהם מעות או תבלין,
וסמרטוט שמניחים עליו רטיה היא חתיכת בד שמניח עליה
תרופה ליתן ע"ג המכה וכורך על הרטיה סמרטוט לשמור על הרטיה, או

מְלוּגְמָא אוֹ אִסְפְּלַנִית אוֹ שְׁמַנִּיחַ אֶת הַתְּרוּפָה יִשִּׁירוֹת עַל הַסְּמֵרְטוּט,
[ומלוגמא ואיספלנית הם שני סוגים של התרופות] וְכִיּוֹצֵא בָהֶם, הֲרִי
אֵלוֹ מִתְּרִים אֵף עַל פִּי שְׁבָשָׁרוֹ נוֹגֵעַ בָּהֶם, שְׂאִין
דָּרָךְ חֲמוּם בְּכָף. צִיץ רְצוּעָה שְׁקוּשְׁרִין ע"ג מִצַּח הָאָדָם שֶׁל עוֹר
אוֹ מְשִׁי וְכִיּוֹצֵא בָהֶם שְׁתָּלָה בָּהּ חוּטֵי צָמֵר
וְחוּטֵי פִשְׁתָּן מְדֻלְדָּלִים וּפְרוּשִׁים עַל פְּנֵי הָאָדָם כִּדִּי
לְהַפְרִיחַ הַזְּבוּבִים, אֵין בּוֹ מְשׁוּם כְּלָאִים, שְׂאִין
דָּרָךְ חֲמוּם בְּכָף.

**יום כ"ז חמוז תשע"ח פוסקים יומי - שו"ע יור"ד, הלכות
כלאי בגדים סימן ש"א-ב וכו' ט"ו סעיפים**

טו אֲזֵתוֹת שְׁעוֹשִׂים הַכּוֹבְסִים וְהַגְּרָדִים (פִּי מַעֲשֵׂה
אוֹרֵג (שְׁמוֹת כַּה, לֵב, לַט, כֵּב כֹּז) תִּרְגָּם יוֹנְתָן: גִּירָדִי) בְּכָגְרִים כִּדִּי
שִׁיחָיָה מִכִּיר כָּל אֶחָד אֶת שְׁלוֹ, אִם הִיָּתָה אֲזֵת
שֶׁל צָמֵר בְּפִשְׁתָּן אוֹ פִשְׁתָּן בְּצָמֵר הֲרִי זֶה אֲסוּר,
אֵף עַל פִּי שְׂאִינּוֹ חָשׁוּב אֲצֵלוֹ מ"מ כִּיּוֹן שְׁמַחוּבֵר לְבַגְד וְנִטְפֵּל
אֵלָיו, נִחְשָׁב שֵׁשׁ בְּבַגְד זֶה כְּלָאִים וְאֲסוּר כָּל הַבְּגָד בְּלִבִּישָׁה.

סימן שב - דין בגד שאבד בו כלאים, וכו' ב' סעיפים

א בְּגָד צָמֵר שְׂאֵבֵד בּוֹ חוּט שֶׁל פִּשְׁתָּן אוֹ בְּגָד
פִּשְׁתָּן שְׂאֵבֵד בּוֹ חוּט שֶׁל צָמֵר, צוֹבְעוֹ וְעִי"ז יִגְלֶה אֶת

מקום החוט השונה מכל הבגד, שאין הצמר והפשתן עולים
בצבע אחד ומיד הוא נפר לו ושומוטו, ואם לא
נפר ולא מצא אחר הצביעה שום שינוי בכל חוטי הבגד, הרי זה מתר,
כי תולים שמה נשמת החוט מהבגד והלך לו, שהרי בדק
ולא מצאו. במה דברים אמורים שתולים כזה תלייה, בכלאים
דרבנן דכיון שכל איסורן מדרבנן, כיון שיש מקום לתלות שניתק מהבגד, א"כ נחשב
רק ספק, וספק דרבנן לקולא. אבל בכלאים דאורייתא, אין הולכין
להקל בספקו (טור).

**יום כ"ח תמוז תשע"ח פוסקים יומי – שו"ע יור"ד, הלכות
כלאי בגדים סימן ש"ב-ג וכו' סעיפים**

ב הלוקח פלי צמר מנהגיים ויש חשש שתפור בו גם פשתן,
צריך לברקן יפה יפה, שמה הם תפורים בפשתן
ואין הגוי נאמן לומר שאין בו פשתן. והקונה בגדים מצמר מן העובד
פוכבים, צריך להתיר תפירתן את כל התפירות, דחיישינן שמה הן חוטי
פשתן ולתפרן בקנבוס (טור) ואפלו אם העובד פוכבים
מסיח לפי תמו שותפרן בקנבוס, אינו נאמן.
ובמקומות שהפשתן ביקר מן הקנבוס, יש לסמוך
להתיר. הגה: ואסור לומר לעובד פוכבים לתפר לו בגדים
בחוטי קנבוס, אף על פי שפשתן יותר ביקר, מ"מ אסור
לכתחילה לסמוך על סברא זו לומר שמתמא יתפור בקנבוס, כיון דנקל לתפר

בַּפְּשֵׁתָן יוֹתֵר מִבְּקִנְבוֹס לִכְן חוֹשְׁשִׁין שִׁיתְפוּר בַּפְּשֵׁתָן אַע"פ שֶׁהוּא יוֹתֵר יָקָר, וּמֵה שֶׁהוּא סֵמֶךְ עַל סִבְרַת הַיּוֹקֵר, הֵינּוּ רַק לַעֲנִין דִּיעֲבַד שֶׁאֵין צָרִיךְ לְהַתִּיר אֶת הַתְּפִירוֹת, אֲבָל לֹא לְסִמּוּךְ לְכַתְחִילָה עַל תְּפִירַת גּוֹי (רַשִּׁב"א סִימָן שִׁס"א). אֲבָל אִם נוֹתֵן לוֹ חוֹטֵי קִנְבוֹס וְאוֹמֵר לוֹ לְתַפּוּר בְּהֵם, שְׂרִי, וְלֹא חִיִּשְׁיָן לְאַחֲלוּפֵי, מֵאַחַר שֶׁיֵּשׁ לְעֵמּוּד עַל הַדָּבָר שֶׁהַדָּבָר נִתֵּן לְבִדְיָקָה מֵהִירָה, וְהֵינּוּ שְׁחוֹטֵי פְּשֵׁתָן בְּשִׁמְדֵּלִיק כְּבֵה מֵהָר, וְשֶׁל קִנְבוֹס הוֹלֵךְ וְשׂוֹרֵף מִמִּילָא הַגּוֹי לֹא יַחֲלִיף כִּי הוּא יוֹדֵעַ שֶׁאֲפֹשֶׁר לְתוֹפְשׁוֹ בַּקְלוֹת שֶׁהַחֲלִיף, אֲבָל דּוֹקָא בְּאוֹמֵן שֶׁיֵּשׁ חִזְקָה שֶׁאוֹמֵן לֹא מִקְלָקֵל אֶת שְׁמוֹ, אֲבָל בְּגוֹי רָגִיל לֹא מֵהֵנִי הֵךְ סִבְרָא (פֶּן מִשְׁמַע בְּמִ"מ פ"ה דְּמ"א). וְכֵן נוֹהֲגִין, אֵף עַל פִּי שֶׁיֵּשׁ מִחְמִירִין (רַשִּׁב"א חֲנ"ל). וְיִשְׂרָאֵל הַחֲשׂוֹד לְתַפּוּר כְּלָאִים, דִּינֹו כְּעוֹבֵד בּוֹכְבִים. יֵשׁ מִחְמִירִין דְּלֹא יִתְּפֹר בְּגָד צְמֹר בְּקִנְבוֹס לְבֹן, שְׂלֹא יַחֲשְׂדוּהוּ שֶׁהוּא פְּשֵׁתָן כִּיוֹן שֶׁקִּנְבוֹס לְבֹן נִרְאֶה כְּחוֹט פְּשֵׁתָן, וְלִכְן צוֹבְעִין הַקִּנְבוֹס. (מֵהַר"ל).

סימן שג - שמותר לפשוט כלאים מחבירו אפלו בשוק, ובו ב' סעיפים

א הַרְוָאָה כְּלָאִים שֶׁל תּוֹרָה שֶׁאִסּוּרִים מֵה"ת עַל חֲבֵרוֹ, אֲפֹלוּ הָיָה מְהֵלֵךְ בְּשׂוֹק וְאִם יִפְשׁוּט מִמֶּנּוּ בְּגַד זֶה יִהְיֶה לוֹ גִּנְאֵי גְדוּל, מ"מ הָיָה קוֹפֵץ לוֹ וְקוֹרְעוֹ מֵעֲלָיו מִיָּד כְּדִי לְהַצִּילוֹ מִיָּד מֵאִסּוּר כְּלָאִים, וְאֲפֹלוּ הָיָה רַבּוֹ דְּבִמְקוֹם שֶׁיֵּשׁ חִלּוּל ה' אֵין חוֹלְקִין כְּבוֹד לְרַבּוֹ. וְיֵשׁ אוֹמְרִים דָּאֵם הָיָה הַלּוֹבֵשׁ שׂוֹגֵג שֶׁאֵינוֹ יוֹדֵעַ שֶׁלְּבוּשׁ כְּלָאִים, אֵין צָרִיךְ לֹאמֹר לוֹ בְּשׂוֹק עַד שֶׁיִּגַּע לְבֵיתוֹ, דְּמִשּׁוּם כְּבוֹד הַבְּרִיּוֹת יִשְׁתַּק, וְאֵל יִפְרִישְׁנּוּ מִשׂוֹגֵג דְּשִׁטָּה זֹו סוֹבֵרַת שֶׁאֵפִי' בְּאִסּוּר דְּאוֹרֵייתָא, אִם זֶה בְּשׂוֹגֵג דּוֹחִין אֶת הַאִסּוּר מִשּׁוּם כְּבוֹד הַבְּרִיּוֹת בְּגִנְאֵי גְדוּל (טוֹר בְּשֵׁם הַר"א"ש). וְאִם הָיָה כְּלָאִים שֶׁל דְּבָרֵיהֶם שֶׁאִסּוּר רַק מִדְּרַבְּנָן,

אֵינּוּ קוֹרְעוּ מֵעַלְיוֹ מִי שְׂרֹאֵהוּ לְבוֹשׁ בּוֹ וְכֵן הוּא עֲצֻמוֹ שְׂגִילָה שֶׁהוּא
לְבוֹשׁ כְּלָאִים, אִם זֶה כְּלָאִים דְּרַבֵּנָא אֵינּוּ פּוֹשְׁטוּ בְּשׂוֹקָא, עַד
שְׂמַנְיַע לְבֵיתוֹ כִּי אִיסוּר דְּרַבֵּנָא גְּדַחָה מִפְּנֵי כְבוֹד הַבְּרִיּוֹת. וְכֵן בְּבֵית
הַמְּדֻרָשׁ אֵין צָרִיךְ לְמַהֵר לְצֵאת דָּגָם כֵּן נַחֲשֵׁב בְּכַהֲ"ג כְבוֹד הַבְּרִיּוֹת
שֶׁמַּמְהֵר לְצֵאת לִפְנֵי כּוֹלָם (טוֹר). וְאִם הָיָה שָׁל תּוֹרָה, פּוֹשְׁטוּ
בְּיָד מֵעַל עֲצֻמוֹ, דְּאִיסוּר תּוֹרָה לֹא מִתִּירִין מִשׁוּם כְבוֹד הַבְּרִיּוֹת.

**יום כ"ט תמוז תשע"ח בוסקים יומי - שו"ע יור"ד, הלכות
כלאי בגדים סימן ש"ב-ג ובו ב' סעיפים**

ב אִיסוּר לְהַלְבִּישׁ אֶת חֲבֵרוֹ כְּלָאִים מִשׁוּם אִיסוּר לִפְנֵי עוֹוֵר
לֹא תִתֵּן מִכְשׁוֹל.

[סימן דש - דין כלאי בגדים מותר לעשותן ולקיימן, ובו סעיף אחד](#)

א כְּלָאִי בְּגָדִים מִתֵּר לַעֲשׂוֹתָם וְלְקִימָם הֵינּוּ בְּאֹפֶן שֶׁאֵין
חֹשֶׁשׁ שִׁיבֵא לְלוּבֶשֶׁן כְּגוֹן שְׁעוֹשָׂה אוֹתוֹן לְצוּרֵךְ גּוּיִים, וְאֵינָם אֲסוּרִים
אֲלֹא בְּלְבִישָׁה.

יום א' אב תשע"ח פוסקים יומי - שו"ע יור"ד, הלכות פדיון בכור סימן ש"ה ובו ל"א סעיפים

הלכות פדיון בכור

סימן שזה - מי חייב בפדיון בכור, ומתי ראוי לפדיון, וכל דיניו, ובו ל"א סעיפים

א מצות עשה לפדות שיפדה כל איש מישראל את בנו, שהוא נולד בכור לאמו הישראלית, והפדיון הוא בה' סלעים שיתן לכהן שיהם ק"כ מעים סלע הוא ד' דינרים, ובכל דינר יש כ"ד מעים, ולכן בה' סלעים יש ק"כ מעים שיהם שלשים דרהמים כסף מזקק כי משקל של מעה היא ט"ז שעורות, ומשקל דרה"ם הוא ס"ד שעורות, לכן משקל של ל' דרה"ם שווה לק"כ מעים. ועין לעיל סי' רצ"ד סעי' ו' במה היא המעה ראה בהערה שהעתקנו דברי השו"ע שם עם ביאור⁴. ויש אומרים שה' סלעים הם בערך שני זהובים רייני"ש, שהם ב' זהובים פולני"ש כפי שנתבאר לעיל ה' סלעים הם משקל 1920 שעורות כסף מזוקק, והראשונים בדקו בזמנם במטבעות שלהם כמה כסף מזוקק היה מעורב במטבעות שלהם, ולזה כתבו כמות לפי המטבעות שלהם, ובזמנינו שאין שום כסף אמיתי במטבעות, צריך לתת מטבעות העשויים מכסף אמיתי או חתיכות כסף אמיתי ששוקלים במשקל הנ"ל (פסקי מהרא"י סי' מ"ח).

⁴ או יפדה את הפירות בפרות אחרים שישונו שוה פרוטה, ושיעור הפרוטה שהוא אחד משלושים ושתים במעה כסף היינו שבמעה כסף יש ל"ב פרוטות שהיא המעה כסף שיעורו הוא כמו מטבע הנקרא אשפיר"ו אוטמאני"ם שמטבע זה וכן המעה שעשויון מכסף שזקל כמשקל ששה עשר גרעיני שעורה דהיינו שמשקל חצי שעורה כסף הוא שווי של פרוטה שהיא המעה, הוא משקל רביע מהמטבע הנקרא דר"הם ולפי"ז משקל הדרה"ם הוא משקל ס"ד שעורים, דהיינו ד' מעות כסף

ב איין האַשׂה חַיִּבֵּת לְפָדוֹת אֶת בְּנֵיהָ כִּי לְמַדִּים מֵהַכְּתוּב

שֶׁרַק הָאָב חַיִּיב לְפָדוֹת אֶת בְּנֵי וְלֹא אִמּוֹ (ל' רַמְבַּ"ם פ' י"א מִחֻלְבוֹת בְּבוֹרִים ד"ב).